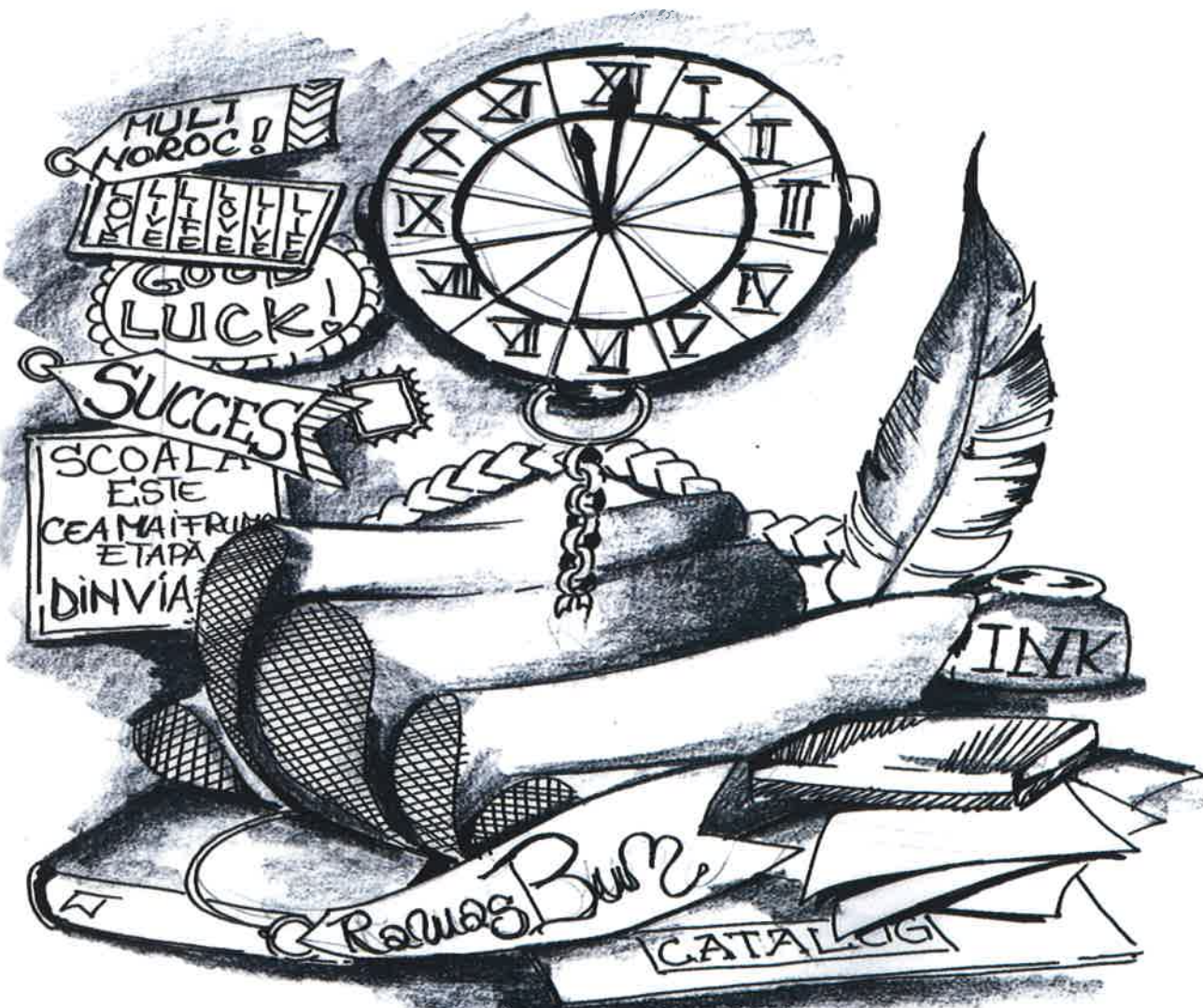

LĂZĂRIȘTII

„...timpul trebuie simțit la un nivel visceral, pentru a realiza importanța clipei care ne pândește”
Marius Bondar (pag. 5)

„Timpul zboară și nu putem amâna până la nesfârșit luarea unei decizii.”
Zsisku Krisztina (pag. 7)

„... atunci când ai cu adevărat o pasiune, nu o poți înnăbuși dintr-un motiv sau altul...”
Diana Crețiu (pag. 5-6)

LĂZĂRIȘTII

CUPRINS

RECENZIE

Trei zile cu mama
Georgiana TĂNASE (pag. 3)

CRONCĂ

Freedom Writers
Dragoș CĂVĂȘDAN (pag. 4)

INTERVIURI

Interviuri olimpici
Diana Crețiu (pag. 5 - 8)

CREAȚIE

Poezie (pag. 9 - 10)

Ebuliție
Antonia CORNEA
Înecări

Andrada Lorena PAUL
Poem de final
Tudor NEGRĂU

Proză (pag. 10 - 13)

Enigma Rombului
Mihaela CARBUNAR
Încă un sfârșit
Loredana BUBOI
STOP... pentru o clipă
Andreea POPA
Jurnalul secret al lui Ionatan
Georgiana NUȚAȘ

Eseu (pag. 10 - 14)

Despre clișee
Elena DUMITRAȘ
Adevăratele valori nu au nevoie de promovare
Nataanael TONTEA

„C'est la vie”

Diana BUBOI
Oamenii de lângă noi
Leila BALLA
Schimbarea
Bianca FÜRTOȘ

Lecția despre (pag. 19 - 22)

Primul an de liceu
Andreea-Maria COSMA
Școala defel sau „Să ne prefacem că știm mai multe și că suntem mai buni”
prof. Laura LUP
Să ne descriem caracterul
Oana SCORȚEA

DIVERSE

Experiențe din liceu

O întâmplare amuzantă (pag. 22)
Claudiu MICULA
Despre Lazăr, dublul Lazăr (pag. 22 - 23)
Adela LAZĂR
Palide Impresii (pag. 23)
Marian BORA
Un altfel de... testament (pag. 23 - 24)
Radu POPUȚA
Despre ocean și scrisori în roz (pag. 24 - 25)
Alexandru IEDERAN
Libertate, nu? (pag. 25)
Răzvan MATEI
Memento
Antonia CORNEA
Mesajele diriginților (pag. 26 - 27)
Râzi, am spus! (pag. 28)

REDACȚIA:

Ioan-Vasile MICU (director)
Rodica JUNCU (director adj.)
Elvira GROZA (prof. coordonator)
Elena DUMITRAȘ (prof. corector)
Flavia OPREAN (prof. tehnoredactor)
Marius BONDAR (redactor șef)
Vladko LASAK (tehnoredactor)
Răzvan DOBAI (tehnoredactor)
Mihai FECHETE (tehnoredactor)
Georgiana TĂNASE (redactor)
Marian BORA (redactor)
Dragoș CĂVĂȘDAN (redactor)
Vanessa ANDOR (grafică)
Vlad PETRESCU (fotograf)

COLABORATORII:

Laura Lup (prof.)
Vasile Juncu (prof.)
Florina Bulc (prof.)
Floare Gavra (prof.)
Livia Ghiurcuța (prof.)
Georgiana Nuțăș (cls. a VIII - a A)
Mihaela Carbutar (cls. a IX - a C)
Andreea Maria Cosma (cls. a IX - a D)
Nataanael Tontea (cls. a X - a A)
Bianca Fărtoș (cls. a X - a C)
Oana Scorțea (cls. a X - a C)
Diacon Vanesa (cls. a X - a C)
Alexandru Iederan (cls. a X - a C)
Răzvan Matei (cls. a X - a D)
Leila Balla (cls. a XI - a D)
Diana Buboii (cls. a XI - a D)
Loredana Buboii (cls. a XI - a D)
Andrada Lorena Paul (cls. a XI - a E)
Andreea Popa (cls. a XI - a E)
Claudiu Micula (cls. a XII - a A)
Adela Lazăr (cls. a XII - a A)
Radu Popuța (cls. a XII - a C)
Tudor Negrău (cls. a XII - a C)
Antonia Cornea (cls. a XII - a D)
Racz George (cls. a - XII - a D)

POȘTA REDACȚIEI:

lazaristii_redactie@yahoo.com

Despre plictiseală și alți demoni

Rezumatul: Cum să te muște un câine turbat, apoi să fii trimis la cea mai izolată mănăstire și acolo să te îndrăgostești tocmai de exorcist.

Explicarea titlului: Am parafrazat titlul romanului lui Marquez, *Despre dragoste și alți demoni*, doar ca să mai pot spune încă o dată admirativ că acel scriitor, recent decedat, a fost cu adevărat un posedat de demoni. Iar Satana e doar un nume gol pe lângă ei...

Demonizarea: Generația aceasta a venit în școală exact în momentul în care mă mușca, precum un câine turbat, demonul amiezii. Acel demon care te vizitează în miezul vieții, al carierei, al cunoașterii, al dragostei. Efectul este izolarea într-o stare de pasivitate și o luciditate de a detecta absurdul. O zădărniciie fără nicio cauză explicită. Încă vedeam că nu eram nici mai tristă nici mai fericită decât alții, nici mai iubită nici mai neiubită, nici mai deșteaptă nici mai proastă, îmi mureau și mie părinții, mă detestau și pe mine copiii proprii și ai altora, mă vizitau gânduri despre inutilitate etc... Dar astea toate țin de firescul vieții.

Cam așa stătea treaba când au venit Ei (actualii absolvenți) cu ceata lor de demoni. Parcă fiecare a fost mușcat de câinele lui turbat. Toți erau posedați de demoni precoce, mari și mici. Și nu mă refer neapărat la demonii de treabă, ai plictiselii, ai suficienței, ai lenei, ai ignoranței. Toți aceștia erau prezenți, dar pe lângă ei mai era mereu câte un demon imprevizibil care lua forma unei replici dure, a unei revolte absurde, a unei ironii ascunse, a unei tăceri prelungite. Pe frunțile lor inocente ieșeau adesea cornițe, de sub sacouri aripi întunecate, din pantofi copite... Așa că fiecare oră petrecută la clasele care pleacă a fost o binecuvântare, un dar demonic prin care eram provocată să văd cât de inefficient e sistemul, cât de absurd e să dai lecții altora, cât de fragilă e orice înțelegere între oameni. Desigur, am predat materia, am avut dialoguri, am obținut performanțe, dar toate pe linia incertă pe care te întrebi asupra sensului și nonsensului. Atât de tare nu ne-a ieșit nimic, atât de puternică a fost senzația de vid, atât de plictisitor a fost să ne întâlnim de parcă fiecare întâlnire era o conspirație a unor spirite malefice, și ele plictisite, și ele turbate, și ele suficiente.

Singurul gen de reușite a fost cel pe care îl descriu mai jos. Eram supărată și explicam la o clasă diferența dintre senzații și percepții. Nu era iarnă, era luni, iar un elev, Negru, m-a întrebat: doamna profesoară ați tăiat porcu? Din acea zi, după fiecare week-end tăiam câte un porc pe tot parcursul anului, până când m-a întrebat: cum de tăiați atâtia porci? Lucrez la măcelărie part-time. La una imaginară.

Exorcizarea: Și, totuși, întâlnirea a avut loc, așa sincopată sau chinuită, a fost reală și e una dintre generațiile care chiar mi-a adus aproape oameni de neuitat, nu mă refer doar la Marius, Dragoș, Marian, Diana, Raul, Antonia sau Tudor Negrău, ci și la alții. Mă întreb: ne-am amestecat demonii? Ne-am comunicat fără să știm soluții de rezistență sau am dus pe culmi noi rezistența pasivă? Mă bucur că pleacă, vedea-i-aș cât mai departe duși! Și asta chiar nu e un blestem, și îmi doresc să aud doar de bine despre ei. Dar subliniez asta: doar să aud. Nu e nicio bucurie pentru nimeni să apară foști elevi ratați sau împliniți, care să întrebe ingenuu: *Tot aici sunteți?* Tot. Bornele măsoară distanțe și atât.

Redacția Lăzăriștilor este absolventă!

Vă mulțumim pentru revistele care au apărut în acești patru ani, pentru fiecare întâlnire, pentru cuvintele gândite și scrise, pentru jignirile îndurate.

Laude nu au prea fost, știm toți. Dar au fost o bucurie editorialele lui Marius, cronicile de film ale lui Dragoș, recenziile de carte ale lui Marian, interviurile Dianei.

Mulțumim pentru tehnoredactarea eficientă Vladko și Feri.

Ne așteptăm să vă citim articolele în reviste importante și abia așteptăm să vă luăm interviuri ca foști lăzăriști deveniți persoane celebre! Nu avem vreo îndoială că va fi așa...

carte

Trei zile cu mama

Romanul adus în discuție este mai mult un joc de oglinzi, un labirint ce are în centrul său figura mamei, imaginea femeii pe care o divinizează. În cuprinsul cărții, autorul devine naratorul Weyergraf, care își inventează, la rândul său, un Graffenberg, ce va inventa un Weyerstein, fiecare comunicându-i celuilalt experiențe neplăcute trăite de un scriitor, precum: blocajul creator, angoasa sau încremenirea în proiect, astfel încât autorul dezvăluie indirect frământările lui în legătură cu actul creator, ieșind la suprafață adevăratul Weyergans. Ceea ce șochează în acest roman, din punctul meu de vedere, este limbajul abordat, părându-mi-se unul prea dur: „Morții noștri ne pun în valoare viețile. Le supraviețuim promițându-le că ne vom gândi la ei, ceea ce nu constituie un preț prea ridicat pentru darul pe care ni-l fac, adică permisiunea de a le supraviețui” sau „Kant nu era omul care să se lase impresionat de absența unui sutien, iar în *Critica puterii de judecată* se întreabă ce mecanisme mentale te fac să spui: <<Iată o femeie frumoasă>>”.

Așadar, dragă cititorule, dacă vreodată vei fi curios să pătrunzi în miezul unui joc de oglinzi sau chiar să rezolvi un labirint al vocilor naratorului, te invit la lecturarea romanului „Trei zile cu mama”.

Georgiana TĂNASE

RECENZIE

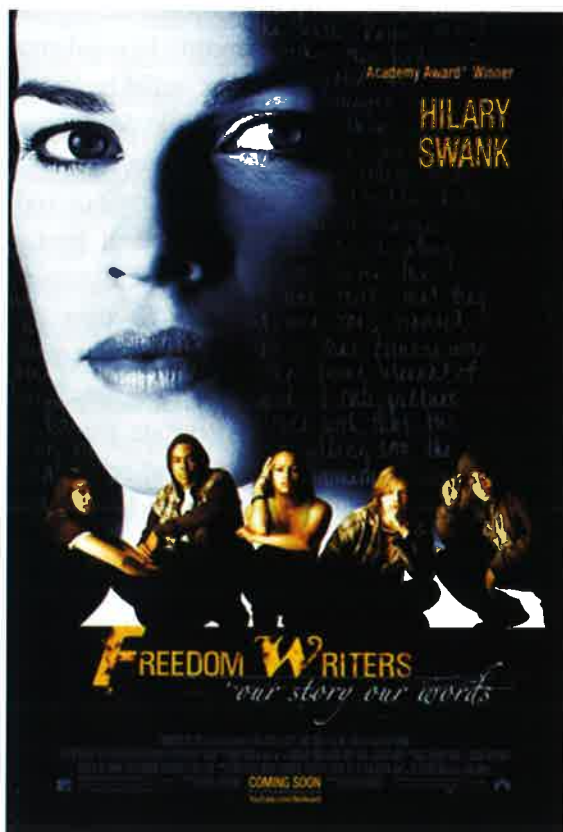
3

Francois Weyergans, cineast și scriitor belgian contemporan, s-a născut la Bruxelles pe 2 august 1941. A urmat studii cinematografice la IDHEC (Hautes Etudes Cinematographiques), unde a ajuns să iubească filmele lui Robert Bresson și Jean-Luc Godard. La vârsta de douăzeci de ani realizează primul său film de scurt-metraj, *Bejart*, iar în 1970 pune în scenă opera lui Wagner, *Tristan și Isolda*, la Opera din Bruxelles. În literatură își face debutul în 1973, cu romanul *Le pitre*, pentru care a fost distins cu Premiul Roger Nimier. Opera literară a lui Francois Weyergans conține titluri precum *Le radeau de la meduse* (1983), *Je suis écrivain* (1989), *La demence du boxeur* (1992), roman distins cu Prix Renaudot, *Salome* (2005). Printre cele mai cunoscute opere se numără *Franz și Francois* și *Trei zile cu mama*, cel din urmă fiind un roman în care Francois Weyergans încearcă să-i aducă un omagiu mamei sale, dar și să-și reconstituie propria copilărie.

cinefile

Freedom Writers

Filmul de azi se numește Freedom Writers, datează din 2007 și îl are în spate pe Richard LaGravenese, un regizor nu foarte cunoscut, ce nu are premii considerabile, dar cu acest film eu cred că a făcut o treabă bună pentru cariera sa.

Într-o perioadă și zonă din America în care războaiele dintre găști sunt mai încinse ca niciodată, o tânără profesoară entuziastă așteaptă cu nerăbdare să se apuce de treabă pentru a educa niște puști a căror preocupare este să supraviețuiască de pe o zi pe alta. Fiecare dintre acești copii are o poveste proprie, un trecut care mai de care mai întunecat, convingeri și prejudecăți bine clădite în interiorul lor. Prin urmare, ce poate să facă o tânără profesoară, cu o viață perfectă într-un asemenea mediu? Primul lucru, primește totul cu entuziasm și răbdare. Desigur, apar problemele: conflicte între elevi, interdicții primite de cei cu putere, conflicte verbale între ea și elevi etc. Totuși ea nu le închide ușa în nas și continuă să fie entuziasmată, răbdătoare și perseverentă.

Astfel, ajunge să întepe (nu în mod răutăcios) anumite puncte sensibile ale elevilor și de la vorbe despre 2Pac, despre viața de stradă sau conflictele

actuale între găști, se ajunge la discuții despre trecutul elevilor, despre amintirile, trăirile și convingerile lor. Mai departe, profesoara înțelege viața grea a acestora și observă că este ceva decisiv în relația cu ei așa că începe să dezbată această temă. Se adaptează și lucrează în funcție de elev și asta duce la o mai bună înțelegere, ba chiar la ascultare din partea tinerilor (care o respingeau anterior). Atât a trebuit : ca elevul să vadă că există o persoană căreia îi pasă și încearcă să ajute. Prin urmare, se ajunge la o schimbare a filozofiei de viață, care deja părea bine conturată.

Deși situația din film pare un ideal, nu cred că este așa. Personajul principal (atât al filmului, cât și a sistemului de învățământ), fără discuție e elevul! Așa că de ce să se îndrepte atenția spre personajele nesemnificative, de umplutură? Totul se concentrează pe elev așa că trebuie să îl întorci pe toate părțile, să înțelegi de ce se comportă așa, ce l-a format așa, de ce gândește așa etc. Aici nu cred că ar fi bine să intervină banala, stupida expresie „N-are cei șapte ani de acasă”. Totuși, dacă elevul refuză, cu o convingere înspăimântătoare, să se arate, să creeze o legătură, o înțelegere cu profesorul, asta e pentru că deja e prea târziu pentru profesor...

Filmul nu are premii, are 7.4 pe IMDB, dar compensează cu actori foarte bine aleși: Hilary Swank (profesoara), Imelda Staunton (directoarea-scorpie) sau Scott Glenn (tatăl profesoarei) sunt doar câțiva dintre cei ce contribuie la realizarea acestui film excepțional.

Dragoș CĂVĂȘDAN

interviuri olimpici

Marius Bondar, premiant și participant la Olimpiada Națională de Socio-Umane, Filosofie

1. Cum ți-ai descoperit afinitatea pentru domeniul în care ai excelat anul acesta?

Nu cred că a fost o descoperire ad-hoc, ci mai degrabă o dezvăluire treptată. Filosofia exercită o considerabilă putere de seducție, în măsura în care ai puțința de a te deschide în fața posibilității. Ce-i drept, puținți au această puțință.

2. De ce ai ales să depui un asemenea efort suplimentar precum pregătirea pentru și participarea (de succes) la o olimpiadă/la un concurs național?

Tu mă întrebi *de ce am făcut-o*, dar cred că întrebarea potrivită ar fi *de ce să n-o fac?* În măsura în care privim filosofia ca pe un lucru pe care îl facem (printre altele), îi ratăm esența, cred eu. Dar pentru a răspunde întrebării tale, probabil că era mai comod să-mi pierd timpul cu o mulțime de ore de care nu-mi pasă, însă, dincolo de comoditate, am întâlnit oportunitatea de a excela. De a trece dincolo de suprafața pe care glisăm zilnic. Din păcate, nu am reușit s-o fructific după cum mi-aș fi dorit. Cu toate acestea, oportunitatea aceasta care mi s-a dezvăluit a fost (și este) o bucurie profundă pentru mine.

3. Cum te-ai pregătit concret?

Consider că filosofia nu poate fi redusă la o sumă de noțiuni sau scheme pe care să le memorezi. Dimpotrivă. A învăța filosofia înseamnă a te schimba. Și atunci întrebarea vine reformulată astfel: cum te-a(i) schimbat?

4. Care sunt planurile tale de viitor?

La momentul actual, mă gândesc să urmez o facultate la Cluj, de pildă cea de Științe Politice. Nu e o alegere bătută în cuie, cu alte cuvinte, e posibil să fac alte alegeri în această privință. Dar, desigur, viitorul nu se rezumă la facultate. Dimpotrivă. Cred că acum e momentul să clădești fundația pe care se va fundamenta, mai mult sau mai puțin, viața ta. Facultatea în sine e doar o formă, tu trebuie să îi conferi fond. Dincolo de forma aceasta (de facultate), e și mai important felul în care îți petreci timpul liber pentru că aici nu există nicio formă predefinită, niciun fond gata dat. E pură alegere.

5. Vorbe de duh, idei practice, recomandări de carte etc. pentru lăzăriști?

În primul rând, lăzăriști se scrie cu *l* mic [recepționat, rectificat, reținut – n.n.]. În al doilea rând, consider că lumea e suprasaturată de idei și informație, de sfaturi și vorbe. Acest saturaj creează un blocaj. Pentru a depăși acest blocaj, e necesar să avem *caracterul* (inima?) potrivită. Știm ce e de făcut, dar, oare, o vom face (în timp util)? Astfel ne constituim pe noi înșine. Și de aceea spun că timpul trebuie simțit la un nivel *visceral* ~ pentru a realiza importanța clipei care ne pândește. Iar dacă nu știm ce e de făcut, probabil că ar fi momentul să aflăm sau, și mai bine, să căutam oamenii potriviți care să ne îndrume.

Diana Crețiu, premiul II și premiu special la Olimpiada Națională de Limba Germană Modernă

1. Cum ți-ai descoperit afinitatea pentru domeniul în care ai excelat anul acesta?

Afinitatea o am conștientizat de când m-am conștientizat pe mine (bine, aproape). Ce-i drept, inițial am intrat în contact cu engleza, în jurul vârstei de 2-3 ani, prin Cartoon Network (care la vremea respectivă n-avea nicio treabă cu româna). În scurt timp n-am mai prins canalul și am fost nevoită să mă reprofilez pe Super RTL, canal nemțesc pentru copii. Trebuie să recunosc că țin minte că am fost ușor iritată la început, însă m-am lăsat rapid cucerită. Și tot așa am rămas de atunci.

2. De ce ai ales să depui un asemenea efort suplimentar precum pregătirea pentru și participarea (de succes) la o olimpiadă/la un

Pff, îmi amintesc cum doar în primii doi ani de participare am fost cu adevărat entuziasmată și „pusă pe treabă”. În primul an că, deh, era prima oară, iar în al doilea fiindcă eram foarte setată pe premiul întâi, pe care nu îl obținusem inițial din cauza excesului de cuvinte la compunere (cred că am scris minimum dublu decât trebuia să scriu). Din a 10-a însă m-am tot „lăudat” că nu mă mai duc, însă de fiecare dată am ajuns să cred că aș fi regretat o astfel de decizie și, deci, am continuat. Presupun că atunci când ai cu adevărat o pasiune nu o poți pur și simplu înăbuși dintr-un motiv sau altul, într-un fel sau altul. Pasiunea nu-ți dă pace, nu poți să nu tinzi, să îți cauți împlinirea prin ea – valabil cel puțin în cazul meu.

3. Cum te-ai pregătit concret?

Având în vedere că nu duc neapărat lipsă de cunoștințe lingvistice și, deci, n-am fost niciodată nevoită să învăț conjugarea verbelor și alte cele, pregătirea mea a vizat în principal o aprofundare a culturii generale pe germană, dar în special dezvoltarea așa-numitelor „soft skills”, care mi-au și adus calificarea la faza internațională – competențe pe care le poți dezvolta exclusiv prin interacțiunea cu ceilalți, însă în așa fel încât să ajungi să schimbi anumite frecvențe la tine (și viteze de propagare și perioade, hehe), ca să fii sigur că ești pe aceeași lungime de undă cu ei. Am citit tot ce mi-a căzut în mână și a fost pe nemțește, începând cu beletristica și terminând cu ziarele. Am căutat să aud doar germana, dând drumul la radio sau la câte un film. Pe lângă acestea, am exersat scrisul compunerilor, am făcut exerciții-șablon de reading și listening și am încercat mereu să rectific anumite greșeli în exprimare, dar și în gândire. Țin să o menționez cu acest prilej pe doamna profesoară Elvira Groza, căreia îi rămân veșnic datorare pentru orele dânzei de filosofie și nu numai – danke vielmals!

4. Care sunt planurile tale de viitor?

În viitorul apropiat vreau să mă regăsesc în Iași, la UMF. Mai apoi, vreau să fac cât mai multe schimburi de experiență în Germania, unde mă voi stabili, eventual, nu din motive materialiste, ci lăuntrice.

5. Vorbe de duh, idei practice, recomandări de carte etc. pentru lăzăriști?

Cred că am dat la fiecare interviu până acum (am vreo 3 la activ). Ideea e următoarea (și aici s-ar putea să o parafrazez pe fosta mea profesoară de matematică, doamna Dragoș): găsiți ceva ce vă place și o să vă treziți că lucrurile merg (oarecum) de la sine mai bine decât v-ați fi așteptat. Pentru că automat (sau semiautomat, vedeți voi) când faci ceva din plăcere, ai și un randament semnificativ de mare. Nu va fi ușor, dar va fi mai ușor decât dacă te ocupi de o chestiune indiferentă sau chiar antipatică ție. Așa că merită investit într-o asemenea „explorare”. Vă las cu bine, auf Wiederlesen!

Marian Bora, Concursul Național „Cultură și civilizație”

1. Cum ți-ai descoperit afinitatea pentru domeniul în care ai excelat anul acesta?

Anul acesta am ocazia să particip a treia oară consecutiv la concursul național *Cultură și civilizație în România*, fapt care se datorează efortului depus de membrii echipajului (elevi, profesori) și înclinației mele pentru folclor. Mi-am descoperit afinitatea pentru acest domeniu (care nu merită să fie neglijat) prin intermediul fluierului și al profesorului de biologie din școala generală. Următorul pas l-am făcut în Oradea unde un alt profesor mi-a făcut cunoștință cu un instrument mai complex despre care am putea filosofa o noapte întreagă și nu ar fi de ajuns (după spusele dânsului) - taragotul.

2. *De ce ai ales să depui un asemenea efort suplimentar precum pregătirea pentru și participarea (de succes) la o olimpiadă/concurs național?*

În momentul în care mi-am dat seama că trebuie să prezint un obicei și să cânt am realizat că efortul poate deveni plăcere... și așa a și fost în mare parte. Consider că pe lângă școală trebuie să existe și alte activități prin care fiecare își poate crea o idee despre ce ar putea să facă în viitor, iar acest concurs mi-a oferit multe idei și oportunități de a înțelege în jurul cărui domeniu aș putea să îmi organizez viața.

3. *Cum te-ai pregătit concret?*

Pe lângă orele de repetiții de la școală, pregătirea mea a fost următoarea: în fiecare seară, după încheierea celorlalte activități mi-am luat instrumentele (taragotul și fluierul) și am coborât în pivnița casei unde am studiat melodiile pentru concurs.

4. *Care sunt planurile tale de viitor?*

Pentru cele ce urmează îmi doresc un singur lucru în jurul căruia îmi sunt concentrate și planurile de viitor, și anume să găsesc facultatea în urma căreia să pot munci din plăcere.

5. *Vorbe de duh, idei practice, recomandări de carte etc. pentru lăzăriști?*

Nu cred că lăzăriștii mai au nevoie de vorbe de duh sau sfaturi; în orice caz, dacă încă mai există doritori, ar fi timpul să înceapă lectura cărților Isabellei Allende, lui M. V. Llosa sau Kurt Vonnegut, câțiva dintre scriitorii care mi-au captat atenția în ultima perioadă.

Zsisku Krisztina, participantă la Olimpiada Națională de Biologie

1. *Cum ți-ai descoperit afinitatea pentru domeniul în care ai excelat anul acesta?*

Încă din clasele mici mi-a plăcut biologia. Am avut la clasă, atât în gimnaziu, cât și la liceu profesori care predând m-au făcut să învăț repede și cu plăcere această materie. Totdeauna am găsit ceva care mi-a captivat atenția și m-a surprins într-un fel sau altul.

2. *De ce ai ales să depui un asemenea efort suplimentar precum pregătirea pentru și participarea (de succes) la o olimpiadă/la un concurs național?*

Nu a fost primul an în care am participat la

olimpiada județeană de biologie. Am participat din clasa a VII-a, apoi în clasele IX, X și XI, pentru ca anul acesta să mă calific (în sfârșit, după atâta muncă) la faza națională, organizată la Drobeta Turnu Severin. Deși întotdeauna pregătirea a fost grea și de lungă durată, am hotărât să fac acest efort în anii aceștia deoarece, pe lângă premiile obținute, am câștigat experiență, am învățat cum să învăț, mi-am dezvoltat felul de gândi și de analiza diferite situații și probleme.

3. *Cum te-ai pregătit concret?*

Am avut de parcurs mai multe manuale de biologie, diverse materiale, tratate de genetică și am lucrat pe grilele date anii anteriori atât la faza județeană, cât și la faza națională, la proba practică și proba teoretică cu doamna profesoară Pop Victoria. Pentru proba practică am studiat diferite preparate microscopice (musculițe de oțet, cariotipuri umane) la Facultatea de Biologie.

4. *Care sunt planurile tale de viitor?*

Hmm... Planuri de viitor... Mi-a luat mult timp până am hotărât la ce facultate dau (de fapt am amânat luarea deciziei mult timp)... O să încerc să intru la Universitatea de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” din Cluj-Napoca... Și apoi... Nu știu...

5. *Vorbe de duh, idei practice, recomandări de carte etc. pentru lăzăriști?*

Vreau să vă dau un sfat, de care nici eu nu prea am ținut cont: apreciați timpul pe care îl aveți, timpul ca elevi și timpul ca și copii. Apreciați timpul pentru că nu știm cât avem fiecare dintre noi. Nici nu vă dați seama cât de repede trece și cât de neiertător este cu noi... Timpul zboară și nu putem amâna până la nesfârșit luarea unei decizii.

Nu lăsați lucrurile pe ultima sută de metri, nu lăsați să treacă timpul fără a-l folosi spre binele vostru. Deoarece vă veți trezi odată spunând: *dacă aș mai fi avut o zi, dacă m-aș fi decis mai repede, dacă aș mai fi fost în clasa a XI-a... Altfel era...*

Hodișan Alexandru, premiul al II-lea la Olimpiada „Lectura ca Abilitate de Viață“, faza națională, calificat la faza internațională

1. *Cum ți-ai descoperit afinitatea pentru domeniul în care ai excelat anul acesta?*

Afinitatea pentru lectură am descoperit-o în școala primară, când citeam cu plăcere și alte cărți, pe lângă lecturile obligatorii.

2. *De ce ai ales să depui un asemenea efort suplimentar precum pregătirea pentru și participarea (de succes) la o olimpiadă/la un concurs național?*

La propunerea doamnei profesoare de limba română, Elena Dumitraș, am participat la etapa județeană a olimpiadei „Lectura ca abilitate de viață“, iar pentru etapa națională am depus un efort suplimentar din dorința de a-mi reprezenta cât mai bine județul.

3. *Cum te-ai pregătit concret?*

În spatele succesului unui elev se află întotdeauna un profesor devotat. Doamna profesoară Elena Dumitraș m-a ghidat de-a lungul perioadei de pregătire, selectând inspirat subiecte și texte literare.

4. *Care sunt planurile tale de viitor?*

Îmi doresc o carieră în domeniul IT. Pentru asta, am ales Facultatea de Automatică și Calculatoare.

5. *Vorbe de duh, idei practice, recomandări de carte etc. pentru lăzăriști?*

„Cișmigiu et comp.” de Grigore Băjenaru este o carte despre copilărie, școală, profesori și mult haz din viața de elev la Liceul de băieți „Gheorghe Lazăr” - București. Și ei erau tot LĂZĂRIȘTI :)!

Gabriel Luca, Concursul Național „Cultură și civilizație”

1. *Cum ți-ai descoperit afinitatea pentru domeniul în care ai excelat anul acesta?*

Mi-am descoperit afinitatea pentru domeniul cu ajutorul căruia am reușit să mă calific la concursul național de Cultură și Civilizație în România (împreună cu doi colegi lăzăriști), de la vârsta de 6 ani, încă de când am început să fac dansuri populare.

2. *De ce ai ales să depui un asemenea efort suplimentar precum pregătirea pentru și participarea (de succes) la o olimpiadă/la un concurs național?*

Am ales să depun acest efort datorită faptului că este un concurs care îmi poate pune în valoare talentul pe care îl am și datorită faptului că am fost ajutat și încurajat de doamna mea dirigintă, prof. dr. Livia Ghiurcuța, să particip la acest concurs.

3. *Cum te-ai pregătit concret?*

M-am pregătit după orele de curs, în școală, împreună cu colegii mei înainte cu o lună de începerea concursului, repetând sceneta propriu-zisă pe care am prezentat-o în concurs.

4. *Care sunt planurile tale de viitor?*

Planurile mele de viitor ar fi ca ocupația mea să fie strâns legată de dansul popular, ca dansator profesionist sau, de ce nu, ca profesor coregraf după o perioadă de timp.

5. Vorbe de duh, idei practice, recomandări de carte etc. pentru lăzăriști?

Le doresc tuturor lăzăriștilor multă sănătate, multe împliniri și realizarea tuturor dorințelor! Multă sănătate tuturor profesorilor și cu această ocazie vreau să le mulțumesc doamnelor profesoare care ne-au coordonat la acest concurs, doamnei profesoare Livia Ghiurcuța și doamnei profesoare Olga Drăgan!

poezie

Ebuliție

Câteodată stau și mă întreb...
Ce-o fi însemnând „educație”?
Tipare pe care trebuie să le-nveți
Fără nicio explicație?

Câteodată stau și mă întreb...
Ce-o fi însemnând „civilizație”?
Acea singurătate cu care ești
Înconjurat chiar și-n recreație?

Câteodată stau și mă întreb...
De ce după ani de școală, amicitie
Nu suntem în stare nici să purtăm
Noi între noi o conversație?

Câteodată stau și mă întreb...
Ce-o fi însemnând „nostalgie”?
Timpul din care tocmai am ieșit
Și care am vrea să mai fie?

Antonia CORNEA

Înecări

Câte zâmbete înecate în lacrimi,
Câte speranțe pierdute
Înecate în singurătate,
Câte îmbrățișări șterse,
Câte surâsuri incolore.
Câte oare?
Oare câte?
Doar eu știu.
Toate sunt înecate în mine,
Și rămân acolo,
Departate de tot
La fel ca și zâmbetele,
Îmbrățișările,
Speranțele,
La fel ca mine.

Andrada Lorena PAUL

POEM DE FINAL

Am ajuns la final
În anul terminal
Încheiem totul cu petrecerea de absolvire
Perioada petrecută în liceu e cea mai plăcută
amintire

Vom avea parte de ultimul clopoțel
Cei ce nu vor plânge, sunt oameni de oțel
Acum când termin liceul, am un mare regret
Cu prietenii mei din școală voi sta doar pe internet

Nu avem ce face, timpul nu ne iartă
Ca și moartea care nu e niciodată moartă
Îi vom încuraja pe cei din promoția următoare
Iar ei ne vor ura noroc în continuare

Eu nici nu pot și nici nu vreau să plâng
Eu vreau doar să am succes în viață, pe termen lung
De liceul meu nu o să mă îndepărtez
Când o să am ocazia, o să-l vizitez.

Tudor NEGRĂU

proză

Enigma Rombului

Într-o lume plină de prejudecăți și bârfe, două suflete din lumi diferite sunt menite întâlnirii pentru a pune capăt răutăților. O normală zi de marți păstra secretul soartei a doi adolescenți neînțeleși.

Cea înzestrată cu darul scrierii era Melania, o fată aparent obișnuită, cu un aer misterios, timidă cu persoanele din jurul ei, dar foarte comunicativă cu entități care au mai fost în lume. Din pricina concentrării pe mesaje și simbolurile primite în vise de la „cei din umbră”, de-a lungul vieții sale ca mesager, Melania nu și-a făcut prea mulți prieteni umani. I-a fost greu să se integreze, fiind numită „fata-spirit” sau „întunecată”, deși era neieșită din tiparele de normalitate. O bună prietenă îi era Vanesa, neștiind despre latura supranaturală a Melaniei, o considera o bună ascultătoare și un real talent când venea vorba de scriere creativă.

Melania nu era o fire aventuroasă, cu toate că se lăsa purtată pe valul de adrenalină al prietenei sale, ducând-o spre cele mai nebunești întâmplări. Așa cum a fost și ziua când l-au întâlnit pe Vladimir, poate chiar ziua de care Melania avea nevoie pentru a elucida cel mai mare mister primit vreodată de la o entitate: ENIGMA ROMBULUI.

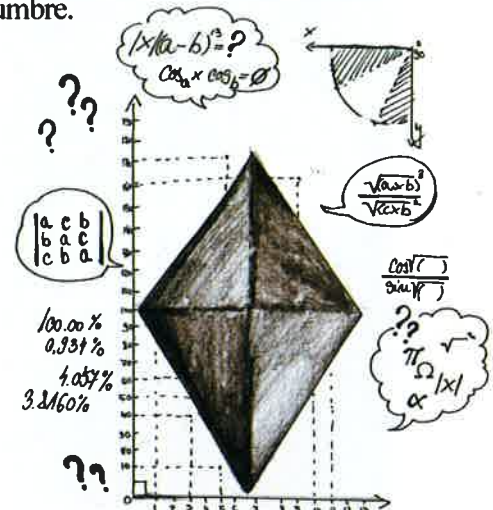
Îndrumată de Vanesa spre o clădire abandonată, cele două fete au avut surpriza să constate că aceasta

era de fapt casa a trei băieți cu vârste apropiate de ale lor. Aceștia erau numiți de gurile rele „singuratici”, fiecare dintre cei trei având o poveste de viață marcantă. După ce s-au cunoscut mai bine, Melania și-a dat seama că Vladimir, la fel ca ea, nu era doar un adolescent, era și el un mesager.

Din ce în ce mai des, Melania își petrecea timpul liber împreună cu Vladimir, îndepărtând-o pe Vanesa, care acum, ajunsese să dea dreptate lumii în ceea ce o privea pe prietena ei. La un moment dat, unul din profesorii îndrumători ai Melaniei, a observat-o intrând fără pic de frică în clădirea în prag de prăbușire numită „căminul singuratic”. Îngrijorat, acesta ia legătura cu părinții Melaniei, urmând altfel o discuție aprinsă în care fata apăra imaginea noilor ei prieteni. În acele momente simțea că toată lumea se întoarce împotriva ei și că singurul care-i mai stătea alături era Vladimir.

Se hotărăște într-un final să petreacă o întreagă zi alături de Vladimir pentru a le demonstra oamenilor că se înșală în privința lui și pentru a pune cap la cap toate descoperirile legate de misterul ei. În acea zi, Vladimir îi spune Melaniei cum a primit harul și cum a ajuns să-i întâlnească pe ceilalți singuratici. El, având o familie iubitoare, a avut parte de un grav accident de mașină în care i-a pierdut pe cei dragi. La câteva luni după evenimentul care i-a marcat semnificativ traiul, s-a trezit din comă cu acest „dar”. Înconjurat de nepăsarea oamenilor, a fugit și i-a evitat, după care a găsit adăpost în acea clădire, unde i-a întâlnit pe Paul și Dani. Cuvintele-cheie din povestea de viață au făcut-o pe Melania să realizeze că răspunsul la enigma ei era chiar Vladimir.

Rombul era cheia prin care familia lui Vladimir putea fi din nou alături de el. Ei au contactat-o pe Melania pentru a-i ajuta să-și găsească fiul pierdut printre umbre.

Mihaela CARBUNAR

Încă un sfârșit...

Tot ce e frumos are și un sfârșit, poate din păcate, poate din fericire. De ceva vreme am văzut că sfârșitul e pe cale să vină, sfârșitul nostru ca un tot unitar. Știam că așa va fi, nu am putut face nimic în privința asta. Las în urmă amintirile a șapte ani în care m-ai făcut fericită prin simplul fapt că erai acolo, prietenul meu, cel mai bun prieten al meu. Acum când sunt la capătul tunelului aș vrea să văd o lumină aprinsă, dar încă nu e nimic... poate va fi. Știu că orice sfârșit are și un nou început, sper doar ca acest început să nu fie prea dur cu mine, așa cum ai fost tu. De cele mai multe ori îți povesteam totul, lucruri despre mine pe care nu ai fost în stare să le descoperi singur, însă tu doar ascultai și nu auzai. Acum îmi apar în suflet toate amintirile, sentimentele pure pe care ți le-am purtat, râsetele noastre, jocurile în care eram doar doi copii fără griji. Lacrimile au început deja să curgă lin pe obrazul meu, care le-a simțit în fiecare seară. Acum totul se rezumă doar la niște amintiri. Acesta va fi singurul, dar adevăratul lucru pe care ai fost în stare să mi-l oferi: AMINTIRILE.

De ce îmi este greu să renunț? Pentru că am investit tot ce am avut mai frumos în NOI și mereu am avut speranța că vom fi bine până la final. Dar speranța aceea nu mai există acum, balonul meu cu sentimente de iubire s-a spart. O parte din el încă e acolo și mereu va fi. Sentimentele au fost prea puternice, așa că tu mereu vei rămâne o persoană importantă în adâncul sufletului meu. Acum ce s-a ales de acel FOREVER? Doar praful care plutește în aerul sufocant.

Sfârșitul e aici în fața mea, îl văd cum se ondulează în ochii mei și în sufletul meu, după șapte ani în care ți-am dat totul, am suportat multe, am făcut multe și cred că a sosit timpul să pun punct. Dacă e să îmi fie bine, îmi va fi și fără tine. În final oricum voi rămâne singură, nimeni nu stă cu tine până la final, asta știi și tu.

Păcat că el nu m-a iubit... Sfârșitul a venit !

Loredana BUBOI

STOP... pentru o clipă

Cu toții suntem într-o continuă alergare, într-o continuă căutare. Căutăm să ne împlinim vise, să ne atingem idealuri, căutăm să fim fericiți, de fapt cu toții căutăm „marea fericire”.

Mulți dintre noi am ajuns să credem că viața noastră este o dezamăgire, tindem să credem că ni se întâmplă numai și numai lucruri rele. Credem toate aceste lucruri, deoarece noi așteptăm să găsim absolutul, uneori chiar imposibilul, trecând cu vederea sau nedând importanță atâtor lucruri minunate, trecem pe lângă ele fără să luăm în seamă existența acestora. Cred că viața noastră ar fi diferită, dacă am da importanță lucrurilor nesemnificative.

Cum ar fi dacă, din când în când, ne-am oprit din alergarea noastră și am sta să ascultăm cum păsările cântă atât de voios, cum zboară vesele, deși poate nu au adunat destulă hrană sau poate încă nu și-au construit un cuib? Am putea să ne oprim o clipă să ne ridicăm privirea spre cer. Am putea descoperi lucruri ce niciodată nu le-am observat, am descoperi în albastrul cerului frumusețe, liniște, repaus, iar în norii călători comori adevărate, deoarece fiecare nor împarte un mister, ascunde o formă. Florile de prin grădini ne pot oferi atâtea zâmbete pe obraz, ne pot oferi speranța după care tânjim atât de mult.

Dar, haideți să privim în jurul nostru, la lucrurile pe care le trăim zi de zi, la oamenii din fața noastră! Haideți să dăm atenție lucrurilor și valorilor din preajma noastră! Suntem înconjurați de atâția oameni minunați, oameni pe care îi considerăm prieteni! Sunt colegi cu care petrecem aproape jumătate din zi. Petrecem 4 ani de zile nedând importanță clipelor și momentelor fericite petrecute cu aceștia. Ne lăsăm convinși de gândul că toate acestea fac parte din cotidian, dar gândind astfel greșim, deoarece zi după zi, an după an, zboară atât de repede, încât ajungem să aflăm că anii de liceu au trecut în zadar pe lângă noi. Ne aflăm la final, iar când ne uităm în spate, realizăm că nu am reușit să adunăm nici măcar o clipă prețioasă, niciun moment fericit. De ce? Pentru că am trecut pe lângă ele, ignorându-le.

Deci, haideți să nu uităm de bucuriile, de lucrurile mărunte și nesemnificative pentru ca atunci când vom privi în urma noastră, fie la terminarea liceului, fie într-o altă situație, să descoperim că acele momente mici erau de fapt lucrurile prin care ajungeam la „marea fericire”, adunându-le pas cu pas... Să ne trezim până nu este prea târziu!

Andreea POPA

Jurnalul secret al lui Ionatan

6 aprilie 1961

Dragă jurnalule,

Mai sunt trei zile și marea sărbătoare vine. Îmi aduc aminte de spusele bunicului și acum. Parcă încă le aud șoptite la ureche. „Ionatan, Paștele este sărbătoarea care trebuie să te facă să schimbi ceva în viața ta.” Ce înțelegeam eu pe atunci? Eram bucuros că mama vopsea ouăle și avea măcar câtuși de puțin timp și pentru mine. Mereu îmi plăcea că bunicul petrecea clipele cu mine și nu mă lăsa singur și amărât, aici în această casă răvășită... După moartea lui, totul s-a schimbat. Am început să cred că nimic nu mai poate

fi salvat – știi și tu din paginile anterioare. Viața care era cât de cât roz-pal a devenit deodată neagră... După plecarea lui de pe această lume, am înțeles și eu de ce era așa de importantă ziua Învierii. Aș vrea să spun acum de ce, dar noaptea a cuprins de tot lumea. Plapuma s-a lăsat peste tot zbuciumul de afară, astfel m-a cuprins și pe mine. Te las, noapte bună !

7 aprilie 1961

Dragă jurnalule,

Dimineața aceasta este una întunecoasă. Norii încep să facă un război rece. Picături grele de ploaie cad însetate pe pământul secetos. Ieri trebuia să continui să-ți spun de ce este importantă ziua Învierii. O să încerc să îți povestesc scurta întâmplare pe care mi-o zicea bunicul adesea. „Fiindcă lumea aceasta pe care o vezi începuse a se strica, Dumnezeu hotărâse a trimite un fiu care să se nască pentru univers. El reprezenta salvarea lumii. Datorită milei pe care ne-a arătat-o Dumnezeu noi trăim astăzi. Ca să fim iertați de tot răul pe care l-am săvârșit în tot acest timp, Isus, fiul Mariei și al lui Iosif avea să se nască. Acest eveniment reprezenta pentru toată lumea o a doua șansă. De ce? Fiindcă ni se dădea un dar nemeritat, viața veșnică, pe care am obținut-o datorită Lui. Ca tot „tacâmul” să fie complet, Isus, Mesia a trebuit să moară, fiind răpus de niște oameni. Așa era scris. O săptămână cumplită urma să vină. Doar cu puterea Tatălui Divin, Hristos a răzbit. Ultimele trei zile au fost drumul spre moartea cea cruntă a Lui. A fost vândut chiar de unul dintre ucenici pentru niște galbeni, aceasta reprezentând decizia finală spre pieire. El a trebuit să-și ducă la bun sfârșit calea începută. Bătut, umilit, batjocorit, scuipat și izgonit, murea pentru noi. Niște ființe care nu meritam nimic, dar totuși primeam.” Iată povestea spusă de bunicul an de an, în săptămâna sfintelor sărbători. Fără să vreau, dragă jurnalule, lacrimile au început să se prelingă pe chipul umbros. Ziua de 7 este ziua în care Isus a murit răstignit pe cruce. Ultimele Lui cuvinte

au fost „Dumnezeul meu, Dumnezeu meu, pentru ce m-ai părăsit?”. Uneori îmi pun aceeași întrebare... Sunt sleit de puteri, așa că mâine continui „basmul”. Noapte bună!

8 aprilie 1961

Dragă jurnalule,

Norii încep să se împrăstie de pe cerul melancolic. Totul pare șters. Ziua de astăzi este ziua în care bunicul meu a murit. Nu-mi place să spun că a murit, prefer să mă mint zicând că a plecat pe un alt tărâm, nu că nu ar fi așa. Inima îmi este străpunsă de un țepuș. O durere cumplită îmi apasă pieptul, lăsând niște sufluri grele să se audă. Nu înțeleg rostul omului pe pământ. Este un fel de joc ciudat, dar mereu diferit. Ora, data, luna, anul... nu se știu. Te duci, pleci, suntem niște simpli aburi ce ne înălțăm încet, dar constant. Flori care astăzi au petale și mâine sunt goale, răpuse la pământ, călcate în picioare. Vântul șuieră. Îmi spune din nou aceeași poveste vie. „După moartea lui Isus, oamenii și-au dat seama de un lucru. Într-adevăr, El era fiul lui Dumnezeu. Nu au realizat ce dar primiseră. Erau parcă sedați după evenimentul petrecut. Isus le spusese ucenicilor că a treia zi avea să învieze, dar oare urechile lor auziseră?” Bunicul mereu spunea că unii da, alții nu. Eu eram mereu revoltat pe ceea ce se întâmplase atunci și mi se părea ceva inexplicabil. Astăzi, sincer, realizez ceva...

9 aprilie 1961

Dragă jurnalule,

Cerul este senin. Parcă totul este într-un zâmbet. Ieri seară ochii s-au încetșat și capul a căzut greu pe perna albă. Ce am realizat? Că dacă Isus nu ar fi murit pentru mine, azi știu sigur că nu aveam un „viitor” bun. Îmi pun întrebarea: „plămânii mei funcționează fără ca

cineva să îi coordoneze, inima mea bate, mintea-mi este trează; oare dacă aș muri, aș fi pregătit?” Datorită Lui, da. Știu că orice s-ar întâmpla, ceva bun mă așteaptă. 9 aprilie, Isus a înviat. A pățimit, a murit și a înviat. Pentru cine? Pentru mine. Merit??? Îmi pun întrebarea. Bunicul zicea „da, meriți! Tu nu ești oricine. Ești fiu de Împărat”. Cu toate că ieri plânsul m-a copleșit, astăzi este o zi de bucurie. Pe această dată bunicul s-a născut. Acum înțeleg de ce era el mereu cu zâmbetul pe buze. Știa că nu avea nimic de pierdut dacă ar fi murit. Așa era el. Și Isus era exemplul lui. Știa că odată va învia. Data, ora, ziua încă sunt necunoscute... De abia acum înțeleg că, într-adevăr, Paștele îți schimbă viața. Cum? Prin faptul că ești mereu cu zâmbetul pe buze și oricând vei fi dezlegat să poți zbura.

Georgiana NUTAȘ

eseu

Despre clișee

Am crezut mereu (sau poate am vrut să cred) că defectele sunt mai productive decât calitățile, de aceea nu m-am mirat, când noua mea dependență, facebook-ul (despre care vă rog, umil, să nu mai spuneți la nimeni), mi-a servit subiectul acestui articol, la care muncesc din greu, de ... vineri. Am găsit acolo un bogat izvor de înțelepciune (mai mult sau mai puțin populară) din care amintesc aici celebra „Haina nu face pe om” și, *my favorite one*: „Frumusețea nu înseamnă să ai un chip plăcut. Înseamnă o minte frumoasă, un suflet curat și o inimă plină de iubire!”.

Conform acestora (și multor altora) frumusețea, puritatea, iubirea, lumina, pacea etc. vin din interior, iar exteriorul pur și simplu nu contează. Eu însă, care pe lângă defectul de mai sus, mai am unul (hm!), nu suport chestiunile nedigerate bine. Ce vreți, am stomacul sensibil! (patetic, știu!)

După atâtea confesiuni, ar trebui să încep didactic (cu *în primul rând*), ca să nu-mi pierd credibilitatea, căci am de gând să nu fiu de acord și să mă/vă întreb (retoric): de unde atâta dispreț față de haină și frumusețe (trup)? Și pentru că, în opinia mea, cele două chestiuni fac una singură, să trecem la problema hainei frumoase. Presupun că proverbul s-ar putea „traduce” astfel: o haină frumoasă nu îl face pe om (mai) frumos, valoros, bun decât este, în sensul în care nu ar trebui să conteze mai mult decât persoana lui. Just, până la un punct. Însă, dacă haina nu îl face pe om *întru totul*, apoi cu siguranță nici nu îl strică, ci, deseori, îl pune în lumina corectă, îl „comunică” mai bine celorlalți. Tocmai pentru că e destul de greu să ajungem la o comunicare reală cu celălalt, nu cred că e cazul să ne încăpățânăm prostește în a ne prezenta sub o haină nepotrivită (să ne înțelegem, „potrivită” nu înseamnă de firmă sau ne-firmă cutare, ci potrivită contextului și decentă), doar pentru a putea acuza ulterior – pe oricine n-a avut ochi de văzut „adevărata” noastră fire – de superficialitate, rea voință etc.

În privința frumuseții și a afirmațiilor legate direct de ea, prima, care zice: „Frumusețea nu înseamnă să ai un chip plăcut”, seamănă cu proverbul de mai sus. Adicătelea, nu frumusețea exterioară (haina) contează. Așa să fie? Putem face o separație atât de categorică între exterior și interior, materie și spirit? Eu nu pot.

Întâi, se cuvine să precizez din capul locului că eu nu fac parte dintre cei care cred că frumusețea=(neapărat) superficialitate, egoism, narcisism și alte „-isme”. Dimpotrivă, susțin că ea este adevărata natură a omului, chipul lui cel real. Așa ar fi normal: să fim frumoși! (Faptul că nu suntem tot timpul sau în aceeași măsură, e altă problemă.) Dar, dacă tot am ajuns aici, să restabilim sensul real al cuvântului „chip”, care nu e totuna cu fața, ci tocmai latura noastră invizibilă, imaterială care – orice ar spune alții – se poate citi prin toate măștile, căci el le însuflețește. Tocmai de aceea, nu cred în naivitatea omenească care poate fi fraierită de orice față frumoasă. Nimeni nu se poate controla atât de bine, încât să nu-și dezvăluie adevărata natură, măcar în anumite momente. Căci frumusețea falsificată (masca) e o povară pe care n-o poți purta tot timpul, mai trebuie s-o lași jos, să te odihnești. Mai mult, refuz să cred în ideea că oamenii sunt intenționat răi, falși, dornici de a înșela. Mai degrabă cred că masca (dacă și când există) ascunde fie suferințe profunde, traume reale, oglinzi în care cu greu putem privi, chipuri mutilate sau bolnave, fie somn și/sau negare de sine.

Pe de altă parte, chiar atunci când frumusețea (interior-exterioară) e reală și vizibilă, mă îndoiesc că o avem toți în aceeași (egală) măsură și intensitate sau că o putem păstra așa. Omul cel mai frumos din lume are, cu siguranță, momente când se simte urât (în ambele sensuri), nebăgat în seamă, descurajat, stupid. Iar de nu are, ar trebui să aibă! Măcar pentru a-i putea înțelege cândva pe ceilalți și clipele lor de urătenie, slăbiciune etc. E drept, însă, că se pune și problema de a-l „citi” corect pe celălalt, de a nu ne iluziona (din varii motive), de a cunoaște câte ceva despre bolile chipului. Căci, până la urmă, de unde știm noi câte chipuri își vor păstra/recăpăta frumusețea originară?

Trecând însă și la a doua parte a citatului, aflăm că: „(frumusețea) înseamnă o minte frumoasă, un suflet curat și o inimă plină de iubire!”. Aici, din nou mă/vă întreb retoric, desigur: nu ne îmbătăm cu vorbe goale când vorbim despre aceste idealuri? Nu spun că n-aș cunoaște oameni cu minți strălucitor de frumoase, deși sunt din ce în ce mai rari, câtă vreme internetul, televiziunea și toate mediile (în frunte cu școala și cabinetele psihologice) propun rețete mult mai rapide și ieftine, bazate pe un sentimentalism cald și diluat prin care se pot dobândi toate calitățile necesare unei reușite sociale sau chiar repara funcțiunile sufletești bolnave. Dar nu inteligența este idealul cel mai căutat, ci puritatea și, mai ales, iubirea (obligatoriu necondiționată) se află mai des pe buzele

tuturor, de parcă doar vorbind despre ele, le obținem mai repede și le identificăm mai ușor la alții. Ce bine (sau ce dezastru!) ar fi să putem purta niște pancarte sau măcar niște haine (aproso de temă) pe care să se vadă clar cât de curați și iubitori suntem! Dar... din păcate sau poate din fericire, cred că proverbul care ni se potrivește, ca specie, e, mai degrabă, acesta: „În afară-i vopsit gardul, și-năuntru-i ...” știți domniile voastre cine... toți leoparzii spaimelor, orbirilor și negărilor noastre de sine, pe care neacceptându-i – că doar nu-i așa de ușor – îi înuciem înăuntru, aruncăm cheia și apoi ne machiem mai intens și ne mobilăm frazele cu texte mai siropoase (pardon, sentimentale, că-i la modă) pentru a ne convinge, întâi pe noi, apoi pe ceilalți de frumusețea, puritatea și iubirea dinăuntru nostru.

Așadar, cum se pot împăca în ființa noastră cele două contrarii: existența și lipsa frumuseții, chipul real și falsul. Nu știu voi cum faceți. Eu pot, crezând următoarele: că frumusețea contează, altfel de ce ne-am chinui atât s-o păstrăm/dobândim, dar că ea e mai degrabă un proces decât o stare de grație, dăruită unora și refuzată altora și că nimeni nu se află în afara lui; că haina e importantă (și nu doar la școală, pentru a nu avea absențe), dar nu pentru a ne măsura valoarea socială sau de alt fel, ci pentru că este reflectarea unei interiorități și un prim pas în comunicare; că mintea, sufletul și inima se află și ele în îndelungate procese de luminare, curățire, în-frumusețare și că nu e cazul să punem etichete, grăbit și după criteriile prea generale, nimănui câtă vreme evoluția nu e încheiată. Vorba unui personaj din Titanic vals: „Face omul ce poate”!

Prof. Elena DUMITRAȘ

Adevăratele valori nu au nevoie de promovare

Societatea de azi a pornit, în mod grăbit și ireversibil, pe drumul periculos al imoralității. La fiecare pas întâlnim doar minciună, furt, bârfă, ipocrizie și incompetență. Astfel, orice dovadă de bun-simț ni se pare ceva rar, ieșit din comun. Iar acum apare întrebarea: De ce am ajuns în aceasta situație? Cine e vinovatul?

Pentru a găsi răspunsul, vom căuta persoanele care sunt sau ar trebui să fie model pentru cei tineri. Și constatăm că președintele și prim-ministrul se ceartă zilnic și aruncă vina unul pe celălalt pentru halul în care a ajuns țara noastră. De asemenea, în cea mai importantă instituție a țării, Parlamentul României, observăm certuri, acuze, arestări, care au loc și în sistemul judiciar, cel care împarte dreptatea. Dacă lupul a ajuns paznic la oi, se întâmplă ceva foarte grav, nu?

Știm cu toții că după cel de-al II-lea Război Mondial Japonia și Germania erau distruse, cea din urmă fiind împărțită între ruși și americani. Dar astăzi Japonia este a treia putere economică la nivel mondial, iar conform aceluiași criteriu, Germania ocupă locul al 4-lea. Nu mai este nevoie ca nemții sau japonezii să se laude cu ceea ce au realizat, deoarece cifrele și nivelul de trai din aceste țări vorbesc de la sine. Și totuși de ce acolo s-a putut? Pentru că acolo au fost politicieni care au dorit binele țării lor. Konrad Adenauer, primul cancelar german de după al II-lea Război Mondial, a dorit binele țării sale, în dauna interesului propriu.

Și în România a existat un astfel de politician, pe care însă nu am știut și nici nu am vrut să-l prețuim și să îl respectăm: Corneliu Coposu, cel care a fost numit Președintele Moral al României în perioada 1990-1995. Se știe că Seniorul (Coposu) nu a dorit niciodată să candideze la alegerile

prezidențiale, fiind un monarhist convins. Titulatura care-i acordă cea mai înaltă funcție în stat i-a fost acordată post-mortem, datorită moralității de neclintit, vrednică de admirație, de care a dat dovadă în timpul persecuției la care a fost supus după 1945 de către comuniști.

Este suficient să vorbim despre o întâmplare care a avut loc în 1965 pentru a ne da seama de caracterul său. După ce a petrecut 17 ani în temnițele groazei, el a fost chemat de secretarul general al partidului comunist pentru a fi despăgubit. I s-a oferit un salariu de 9000 de lei, cam cât câștiga un inginer cu experiență în trei luni de muncă. Nu era necesar să facă nimic, ci doar să figureze în acte ca și consilier al lui Dej. A refuzat! Astfel, a fost nevoit să muncească în construcții pentru a se întreține, deși era bolnav, după anii petrecuți în pușcărie. A realizat acest sacrificiu doar pentru a nu i se asocia numele cu al comuniștilor. Lui i se datorează începerea negocierilor de aderare a României la NATO și UE, dar și venirea la putere, în 1996, a CDR (până atunci România era considerată țară comunistă de către țările democratice). Cred că ați înțeles de ce la moartea sa (1995), sute de mii de oameni au luat parte la ceremoniile funerare. În 20 mai se vor împlini 100 de ani de la nașterea sa. Dacă Seniorul ar fi trăit și acum, cu siguranță tinerii ar fi avut un model demn de urmat.

Versurile: „Trezește-te, române, din somnul cel de moarte/... Acum ori niciodată!”, reflectă cu adevărat situația societății în care trăim. Ar fi cazul să ne trezim, până nu e prea târziu, până nu vom ajunge niște străini în propria noastră patrie.

Natanael TONTEA

„C'est la vie”

Nu demult îmi spusese cineva că “HAINA ÎL FACE PE OM”. Că dacă nu ești îmbrăcat din magazine gen Zara, H&M, Louis Vuitton și alte magazine de firmă, lumea nu o să te bage în seamă. Vei reprezenta doar o furnică într-o turmă plină de oameni.

Tot acu-s ceva timp, mai auzeam că dacă nu ai un telefon de ultimă generație, ultra cunoscutele Iphone-uri sau Samsung S4/S5, nu ești în pas cu moda... pur și simplu ești demodat. Stau totuși și mă gândesc: de când un amărât de aparat definește ceea ce suntem ca și indivizi? De când a ajuns un telefon să facă diferența între oameni? „Pfffa, uită-te acuma și la acela, ce amărât de telefon are...!”. Cam așa merg lucrurile în ziua de azi... din păcate...

Gata, am făcut 18 ani, merg la mama și la tata, îi laud puțin, „vai cât de mândru mă simt că sunteți părinții mei”, mai lasă să curgă câte o lacrimă, și la sfârșit „vă iubesc cel mai mult ...așa-i că voi primi acea mașinuță superbă pe care am văzut-o zilele trecute...?” Și, normal, părinții fac orice, și în ziua următoare îi vezi plimbându-se într-un BMW sau Mercedes foarte „bengos și mișto”... Cine sunt ei acum că au ajuns să conducă un bolid așa de fain?

E gata acum. Îmbrăcat în pas cu moda, cu un telefon de ultimă generație și o mașină pe măsură. Că mai nou astea sunt lucrurile pe care trebuie să le ai ca să poți fi numit un tip/-ă cool și mega fashion...

Însă degeaba ai toate astea, dacă tu ca persoană ești sub orice critică, iar caracterul tău e unul infect, ieftin și atitudinea lasă mult de dorit. Ce au oamenii care sunt îmbrăcați ceva mai modest, cu un telefon nu tocmai scump și în loc de mașinuța aia foarte bengoasă, folosesc tramvaiul? Vă spun eu: ABSOLUT NIMIC!!! Sunt persoane care pot trăi și

toată ziua cu fundul în mașină și 3 ore fără telefon. Vă garantez eu că acele persoane sunt mult mai fericite. Nu trebuie să impresioneze pe nimeni și cred că se bucură de fiecare moment al vieții... Doar că lumea tinde să critice orice.

Odată cu apariția noilor tehnologii, au apărut și noile „specimene” de oameni. Obsedați doar de lucrurile scumpe, care îi fac să pară cei mai tari. Însă cu banii nu or să poată cumpăra niciodată dragostea cuiva, nu or să poată cumpăra respect și nici câteva clipe pe patul de moarte...

Sunt chiar curioasă, totuși, ce vor duce cu ei în mormânt. Știți și voi de fapt că NIMIC. Cu ce îi va ajuta tot ceea ce au, când vor mai avea doar câteva ore de trăit?... Tot ceea ce luăm cu noi sunt amintirile pe care le-am creat, clipele petrecute alături de persoanele pe care chiar le-am iubit. Din păcate, am ajuns să iubim din ce în ce mai mult lucrurile pe care le avem și să ne folosim de oameni.

Aș vrea să închei prin a spune că „NU HAINA ÎL FACE PE OM, CI OMUL FACE HAINA!!!”

Diana BUBOI

Oamenii de lângă noi

Se spune că oamenii au fost făcuți pentru a umple această planetă de bucurie, pentru a trăi fericiți alături de ceilalți, dar în ultimul timp s-a cam uitat de acest principiu. Acum, vezi numai răutate, faptul că aproape toți vor să profite de celălalt și că toți vor binele doar pentru ei.

Fiecare dintre noi ar trebui să avem un țel în viață. I-am văzut și pe acei oameni care trăiesc doar pentru ziua de mâine sau doar pentru a-și primi salariul din care sunt ferm convins că în două zile nu vor mai avea nimic.

Este trist cum, auzind povești din timpuri mai vechi, ne dăm seama că în loc să evoluăm noi gonim spre prăpastie nepăsându-ne de consecințe.

Fiind copil nu realizezi cu adevărat cum e să fii adult, îți dorești doar să crești, să devii mare. Pe parcursul vieții sinceritatea, spiritul de ajutor și puritatea se pierd. În locul acestor însușiri apare minciuna, egoismul și nepăsarea de ceilalți. Având un frățior, văd cu ochii mei reacția celor mici la imagini de care altora nu le prea pasă. Atunci când mergem pe stradă și el vede un om plângând sau foarte slab, în condiții jalnice o întrebă pe mama mea: „mami, nenea ăsta de ce plânge? Nu are bani sau îi e foame?” Durerea altora îl pune pe gânduri, îl atinge adânc în suflet și își pune întrebări care nu cred că ar trebui să aibă loc în viața lui minunată de copil, în care nu ar trebui să se gândească la nimic altceva decât la jucării și desene. Poate banii pe care noi îi cheltuim pe tot felul de prostii ar ajunge unei familii să nu moară de foame. Văd în jurul meu copiii nevoiți să lucreze, să cerșească datorită faptului că ei nu au siguranța zilei de mâine, nu sunt siguri că nu vor îngheța într-o noapte friguroasă sau nu se vor îmbolnăvi de mâncarea din gunoaie.

Îmi aduc aminte cum bunica mea îmi spunea să nu-mi doresc atât de repede să devin mare pentru că viața mea e ușoară, iar a adulților plină de probleme, de bani, de durere de cap și nu e atât de bine pe cât credeam eu că e. Consideram o mare prostie tot ceea ce îmi spunea, dar acum îmi dau seama câtă dreptate a avut ea. Gravitatea problemelor și responsabilitatea fiecăruia crește pe parcursul înaintării în vârstă. Ea m-a învățat să fiu miloasă, să îi ajut pe cei ce au nevoie de mine pentru că poate și eu la rândul meu voi avea nevoie de sprijinul acelor oameni, să îi respect pe cei ce mă respectă la rândul lor și să fac totul pentru a ajunge cineva. Ea pentru mine a fost un model în viață. Deși nu aveam o viață ușoară, cu multe oportunități și mulți bani, tot timpul îmi amintesc cu multă bucurie de clipele din copilărie petrecute alături de cei dragi. Bunica mea a fost exemplul de om pe care eu îl apreciez foarte mult. Din acel puțin pe care ea îl avea, îi ajuta pe cei ce îi cereau, ne sprijinea pe noi și nu se plângea cum fac mulți alții.

Într-adevăr, am și eu o vârstă fragedă. La cei șaptesprezece ani ai mei mi-am dat seama că nu trebuie să îi privești pe toți așa cum sunt ei la prima vedere. Trebuie să trăim fiecare clipă de parc-ar fi ultima, să trăim fiecare zi cu țelul de a fi mai buni, de a demonstra celorlalți că ar fi mult mai bine să trăim

fără o grămadă de probleme, fără a-i jigni pe ceilalți fără niciun rost. Să îi învățăm la rândul nostru pe copiii noștri așa cum am fost și noi învățați.

O vorbă de-a bunicii mele mi-a rămas adânc înfipită în minte: m-a întrebat dacă știu de ce sunt atâtea catastrofe naturale în ziua de azi. Eu i-am răspuns că nu știu și i-am cerut să îmi explice. Ea mi-a spus că Dumnezeu vrea să le arate oamenilor că în loc să progreseze ei sunt mai răi. Nu țin cont de nimeni și nimic și că acești oameni vor dispărea pe rând așa cum casele se prăpădesc odată cu alunecările de teren sau odată cu tornadele. Mi-a spus și că roadele nu mai sunt așa cum erau pe vremuri și toate acestea se datorează doar nouă oamenilor. E vorba aceea „niciodată nu e prea târziu”, dar odată și odată suferința unora se va sfârși. Mulți oameni cad și mor din cauză că nu au ce mânca, nu au un acoperiș deasupra capului. De multe ori este chiar vina acelei persoane pentru condiția în care a ajuns, dar sunt și excepții, când ei nu au de ales.

Noi trebuie să prețuim fiecare felie de pâine, faptul că noi avem tot ce ne trebuie pentru a avea un trai cât mai bun. În primul rând, trebuie să ne bucurăm că nu suntem dintre aceia care împart mâncarea, care așteaptă după altul să aibă cu ce se îmbrăca, care au cu ce să meargă chiar și la școală! Oamenii care își etalează averea și banii nu fac nimic altceva decât să le ofere celor săraci suferință... nimic altceva.

Eu sunt o persoană cu sufletul deschis, ce am la inimă o spun, pentru că altfel nu îi pot trezi pe oameni la realitate, nu le pot demonstra cu adevărat ce bestii sunt. Ar trebui ca fiecare om care crede de cuviință că este ceea ce crede că ar putea fi cu adevărat un exemplu pentru alții, să arate acest lucru. Nu am înțeles niciodată și nici nu voi înțelege de ce trebuie să ne complicăm viața cu lucruri inutile,

**The less
you respond
to negative
people, the
more peaceful
your life will
become.**

fără de care am putea trăi fără dureri de cap, fără grija zilei de mâine.

Eu consider că cea mai mare problemă este că trăim într-o turmă de oi în care, dacă unul sare în fântână și restul o fac, dar tot timpul alegem un exemplu foarte stricat. Poate pe parcursul vieții ne vom schimba și ne vom lipsi de toate acestea.

Leila BALLA

Schimbarea

Hmm... schimbarea... când aud acest cuvânt, mă gândesc instantaneu la o schimbare de look. Dar schimbarea înseamnă mai mult de atât și nu mă refer la schimbarea prietenilor, hobby-urilor sau a oricărui alt lucru. Când spun schimbare, mă refer la lucrurile pe care aș vrea să le schimb în viața mea sau în caracterul meu.

Mie una mi-a fost mereu frică de schimbare, frică de nou, frică de lucrurile care s-ar putea să îmi strice liniștea sau care mă fac să ies din zona mea de confort.

Când am început să fac un mic studiu despre schimbare, am aflat că schimbarea nu înseamnă neapărat ceva rău, ci uneori înseamnă creștere, învățare și evoluție. („Schimbarea este singura constantă”, afirma Heraclit, un filozof grec). Deși nu ne dăm seama, schimbările se fac în fiecare zi pe nesimțite. În fiecare zi învățăm un cuvânt nou, dăm dovadă de noi abilități etc. De-a lungul „studiului” am încercat să introduc schimbarea în viața mea, punându-mă în diferite situații. Bineînțeles că pentru a putea introduce schimbarea în viața mea, trebuia ca mai mulți oameni din jurul meu să o dorească sau cel puțin să fie convinși că schimbarea este necesară.

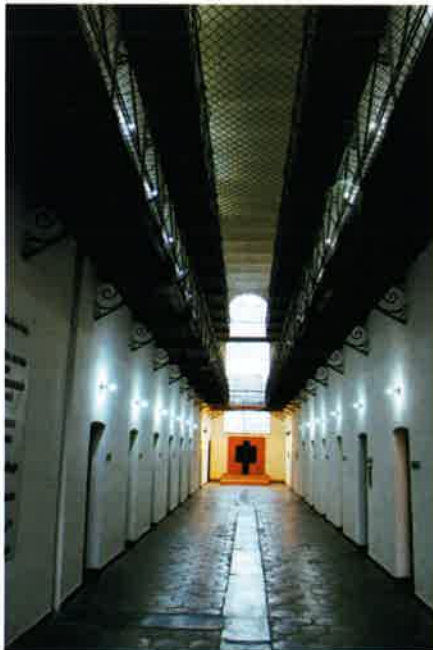
Când ne gândim prima oară la schimbare, aceasta poate fi asociată cu idei și soluții mărețe, deci trebuie să ne creăm un mic „plan de idei”, având în vedere ceea ce vrem să schimbăm. Pentru ca o schimbare să dureze, ea trebuie să devină parte din noi și să se exprime în activitățile zilnice.

Voi la ce vă gândiți când auziți cuvântul schimbare?

Bianca FÛRTOȘ

lecția despre

Primul an de liceu

În iunie 2013 aflu că am intrat în Liceul Teoretic „Aurel Lazăr”. Nu știam multe despre acest liceu, a fost o mare uimire pentru mine ca în loc de „Mihai Eminescu” să găsesc „Aurel Lazăr” pe lista de repartizare. Trebuie să recunosc că nu am fost prea fericită de liceul în care intrasem, aveam o oarecare obsesie pentru liceul „Eminescu”, mă vedeam o „eminesciană” nu o „lăzăristă”! Dar impresia aceasta a dispărut repede, cum am dat cu ochii de clădirea liceului, de prag, de portar, de profesori, secretariat, direcțiune... bineînțeles toate acestea fiind la „început” când, împreună cu mama, am mers să îmi fac înscrierea. Toată lumea era călduroasă, amabilă, respectuoasă și avea acel spirit... lăzărist! Mă simțeam ca în familie, acasă...

Ceea ce m-a impresionat pe mine nu a fost neapărat faptul că primele momente petrecute în acest liceu m-au făcut să îmi schimb părerea total, ci faptul că simțeam că aparțin acestui loc, pe care eu credeam că îl voi schimba, ca o războinică, din al II-lea semestru... Nici vorbă de așa ceva! Din primele săptămâni m-am acomodat foarte repede, am reușit chiar să intru în Consiliul Elevilor unde am parte și în prezent de momente frumoase alături de membrii acestui consiliu pe care îi consider ca o familie, pentru că asta suntem... cel puțin asta simt eu, după câte am realizat alături de aceștia. Apoi am ajuns șefa clasei, încă nu știu dacă acest lucru mă încântă, dar știu sigur că mă descurc în a-i ajuta pe colegii mei, care sunt geniali în a face „mici” prostioare, iar eu să dau seama pentru ele... dar cum ar fi dacă am fi cu toții „uși de bisericuțe”? Am pierde toată distracția și acele fețe dezamăgitoare ale doamnei noastre diriginte, care mereu ne-a apărât și ne-a înțeles, indiferent de probleme. Cum să schimb un loc atât de bun pentru mine pentru altul pe care nici nu l-am experimentat și pentru care avusem doar o simplă „obsesie”!

Acum, în apropierea sfârșitului celui de al II-lea semestru, adică a primului an de liceu, realizez că am trecut prin multe experiențe, prin unele nu chiar cu brio, dar măcar am învățat ceva din ele. Am învățat să simt, să lupt, să zâmbesc, să plâng, să râd, să mă distrez, să învăț, să ascult cu mai multă intensitate față de cum eram obișnuită, căci „este extrem de greu să convingi un elev de liceu că va întâlni o mulțime de probleme mult mai dificile decât cele din algebră și geometrie”. Consider că viața unui licean este exact ca în show-business, cu excepția faptului că aici nu ești plătit: petreci, indiferent că e de bine sau de rău; aici dezvoltăm o întreagă industrie de divertisment! Și învățatul se poate combina cu distracția, le stă bine împreună!!

În cele din urmă vreau să pomenesc și de uniformă, un aspect important! Cu toții venim cu ideea: „pff..uniformă??!!... eu nu port așa ceva”. Simple mofturi! Majoritatea școlilor de la care vin proaspeții bobocei au uniformă! Faptul că schimbi locul unde vei învăța, nu schimbă și regula de a purta uniformă. A noastră, a lăzăriștilor, e frumoasă! Un albastru scump și special care ne face remarcați oriunde.

Am să mă mândresc mereu că sunt lăzăristă, nimeni și nimic nu o să îmi fure spiritul pe care îl am de la acest liceu și toate momentele pe care mi le-a oferit și mi le oferă... deoarece voi petrece cei mai prețioși ani ai vieții mele sub emblema lăzăristă.

Andreea Maria COSMA

Scoala defel sau „Să ne prefacem că știm mai multe și că suntem mai buni”

Prima sau a doua săptămână (depinde după mereu noua structură a anului școlar) a lunii aprilie reprezintă un eveniment pregătit din timp, eveniment/acțiune/program care implică multe persoane: părinți, elevi, profesori, personal al instituțiilor publice. Acest program însă, implică și mult entuziasm, dar și mult interes, cel puțin din partea profesorilor diriginți obligați să propună activități cât mai interesante, cât mai atractive și, mai ales, cât mai educative pentru elevii lor. Nu de alta, dar trebuie să fie în ton cu pretențioasele conjunctive („să știi” și „să fii mai bun”) din numele pe care îl poartă programul propus de Ministerul Educației.

Pregătirea începe ca un act de seducție, în sensul că, inițial, cei care sunt luați de o parte, pentru a fi seduși de acest minunat program, sunt părinții: dirigințele trebuie să vină cu oferte de activități, care mai de care mai diverse, părinții au dreptul și „onoarea”, de a propune la rândul-le activități care par potrivite preocupărilor copiilor lor. Se pun deci în discuție vizite la muzee, la instituții publice, care, *by the way*, sunt și ele prinse în actul de seducție, excursii în alte localități (dar nu mai mult de două zile, căci ce e prea mult ... dăunează grav sănătății), acte de voluntariat (ni se cere „să fim mai buni” și cum altfel mimând rolul bunului gospodar, curățând vreo oră, nu mai mult, vreun parc, făcându-ne poze să se vadă că am marcat activitatea și că am prestat, voluntar, muncă în folosul comunității) etc. Se completează apoi tabele, care mai de care mai serioase, în programe din ce în ce mai pretențioase - e învechit tabelul în word, musai să fie în excel, numai așa bietului profesor de ...română, să zicem, i se face părul măciucă atunci când vede interminabilul tabel care i se desfășoară în fața ochilor și, mai grav, pe care trebuie să îl completeze, cu ore, date, nume. E serioasă treaba, nu glumă! Ei... și pentru că profesorul e și el om, iar pentru că orgoliul e omenesc, se dau adevărate „lupte” în a găsi oferte cât mai atractive, astfel încât elevii lui să nu se simtă mai prejos decât ai colegului. Și asta e bine, pentru că odată consumat faptul, odată ce am învățat mai multe și am devenit mai buni – dovadă stau imaginile care au immortalizat activitățile – atât dirigințele, cât și elevii lui trebuie să își prezinte „devenirea” și nu oricum, ci în fața celorlalți colegi. Așa că...deși acest program este un mare *fake*, îl facem să devină *great*, dar nu prin ceea ce am făcut (de trei ani în aproape fiecare zi din această minunată săptămână fie a plouat – ca în anul acesta, fie a nins – ca anul trecut, astfel încât ne rugăm să treacă repede cele două-trei ore cât batem cu piciorul orașul de la un capăt la altul cu scopul vizitării lui) și prin ceea ce am simțit (nu se mai termină odată săptămâna asta?), ci prin felul ipocrit în care ne prezentăm activitățile – cât de interesant, cât de antrenant, cât de minunat a fost totul! Mai mult, în urma acestui *sharing* se nasc invidii, de genul: „de ce dirul sau dira noastră nu ne-a dus și pe noi în excursie și pe alții da?”.

Ce e mai trist e că noi, adulții, ne mințim asupra scopului sau mai bine spus asupra rezultatului acestui program și spun acest lucru pentru că statisticile arată că acest program este un succes – dovadă stau concursurile de pe Didactic.ro cu tema „Cea mai

reușită activitate din săptămâna „Școala altfel”... Poate o fi prin alte părți, dar pe la noi nu prea. Cauzele sunt mai multe. Pe de o parte, noi dascălii, mai ales diriginții, nu înțelegem că bietul elev vrea să intre în vacanță mai devreme, că nu-i pasă lui să știe mai multe sau să fie mai bun – poate fi și fără programul acesta. Nu înțelegem că pentru elevul nostru, școala înseamnă ore, catalog, note. Dacă nu vede la orizont această triadă, nu e școală, deci e firesc să perceapă acest program ca pe un preludiu pentru vacanță, și dacă e vacanță înseamnă că nu aducem la școală manual (nu că ar fi aduse de toți elevii și în timpul realei școli), ci eventual cărți de poker sau reviste de modă ori broșuri Avon sau Oriflame. Pentru mulți dintre elevii de gimnaziu această săptămână este sinonimă cu jocurile copilăriei, iar pentru cei de liceu ceva de genul „hai să pierdem vremea două ceasuri, prefăcându-ne că participăm cu cel mai mare interes la ce propune profa sau profu cutare, apoi să mergem la o bere”. Pe de altă parte, începând cu anul acesta, excursiile – singura activitate pe care o văd a fi potrivită pentru această săptămână – au fost drastic condiționate de Minister – nu mai mult de două zile, și dacă, totuși, propui o astfel de excursie trebuie, în calitate de diriginte, să realizezi un adevărat dosar plin cu documente care trebuie semnate de n persoane, devenite peste noapte adevărate personaje, care îți transformă ziua bună într-una mizerabilă. Nu mai insist pe felul în care se percep excursiile de către elevi - „bem, fumăm, ne distrăm”... De aceea, majoritatea dascălilor preferă activități în școală, care, precum am spus, nu sunt în asentimentul elevilor. Astfel, pentru că elevii sunt plictisiți și dezinteresați, profii devin superficiali și apatici și iată rețeta perfectă pentru a transforma Școala altfel în Școala defel!

Cum scăpăm din această situație? În primul rând, prin a recunoaște, cel puțin în școala noastră, că s-a înțeles greșit acest program: școală altfel nu înseamnă neapărat vizite pe nu știu unde – se pot realiza foarte bine în orele de dirigenție; nici excursii – se pot organiza la sfârșit de săptămână. Din punctul meu de vedere, școală altfel înseamnă un *alt mod de a preda* o materie de învățământ. Abordarea materiei pe care o predai într-o altă manieră și, de ce nu, în alt loc decât în sala de clasă. Acest lucru presupune să ne reinventăm, să implicăm în programul nostru reinventat nu numai clasa la care suntem diriginți, ci toate clasele la care predăm.

Ce spuneți, dragi colegi, încercăm anul viitor o nouă strategie pentru o adevărată Școală altfel? Ce spuneți, stimați elevi, încercați la anul să ne susțineți noua strategie? Poate că sunt idealistă, dar eu, personal, voi încerca să nu aștept cu groază a doua săptămână din aprilie (sau prima) și să îmi stabilesc un program (neapărat în excel) care îmi va face plăcere.

Prof. Laura LUP

Să ne descriem caracterul...

O temă simplă pentru ora de psihologie îți poate da o idee bună pentru un articol scurt și trecut cu vederea de cititorii plictisiți. Să fim sinceri... nu mă consider o persoană perfectă, sunt și eu o păcătoasă care o să ajungă în iad, poate ca mulți alții, așa că haideți să râdem puțin.

Caracterul poate să varieze în funcție de stare, nu? Fie! În aceste momente, voi descrie cu cea mai mare modestie caracterul meu. Toți spunem că suntem curajoși, mai ales băieții, dar să fim serioși, toți avem ceva de care ne temem. Mulți poate suntem perseverenți, vrem ceva mai bun pentru viitor și unii folosim această vorbă, „orice picior în fund este un pas înainte”. Nu sunt genul de persoană care să permită delăsarea în caracter.

Atitudinea... hmmm... gata să intrăm în junglă. Cere și ți se va da! Nu fac poate tot timpul din plăcere, dar dacă-i musai cu plăcere. Sunt creativă, țineți-vă tacâmurile departe de mine sau vor ajunge inele, brățări sau medalioane, cine știe? Dacă lenea ar dura, cu siguranță câțiva am fi în comă... Să fii lingușitor nu e bine... dar, recunosc că am metodele mele și e amuzant să obții ce vrei, chiar dacă e ceva ne semnificativ.

cum lași în pace best friend-ul meu, pe care cu greu îl aduc la „retarda” ei stare adorabilă și unică.

Fiți ambițioși, descrieți-vă! Nu moare nimeni dacă are puțină ambiție și este încrezător... Toți suntem încăpățânați, dar hei, o dată în viață treci prin liceu. Lasă și tu o amprentă într-un colț al unei reviste de care ceilalți nu au auzit...

Oana SCORȚEA

experiențe din liceu

O întâmplare amuzantă...

Era o superbă zi de primăvară (cred). Se întâmpla acum 3 ani (adică în 2011). Eram în clasa a 10-a. Eram foarte bucuros că se apropia vara și școala urma să se încheie. Urmău 3 luni de distracție și alte cele fără griji (în special fără griji legate de bac, ca acum. Ce vremuri!) Să continuăm: deci, cum era o zi de primăvară și cum afară se lumina mai devreme, trezirea se făcea mai brusc și chiar înainte de sunetul ceasului (zgomotul care mi-a dat fiori 12 ani de zile).

Într-o dimineață, m-am trezit și m-am uitat la ceas (cu o privire inteligentă). Eu dimineața mă trezesc la ora 7:00. Brusc, mi-am dat seama că este ora 7:20 și că am întârziat la școală. Ceasul nu sunase sau am uitat să îl setez. Amețit de somn, am sărit din pat și am început să mă îmbrac (exact ca în armată). În 5 minute am fost gata. Am ieșit în grabă pe ușă, lăsând în urma mea un dezastru. Am alergat până în stația de tramvai, iar când am ajuns ce să vezi: tramvaiele se mișcau ca și ochiul mortului. În clipa aceea, în gura mea s-au adunat un grup de cuvinte grele, toate erau adresate celor de la OTL. Într-un final a apărut o ruină de tramvai care „m-a transportat până la punctul de

interes, respectiv Piața Unirii”. Ajuns în centru, am țâșnit din tramvai într-un galop până la școală. Mai aveam 5 minute („misiune imposibilă” - era în capul meu). Aproape ajuns la școală, îmi sună telefonul (pardon, nu telefonul, deoarece nu avem voie cu el în școală)... am primit un mesaj prin telepatie de la bunica mea care m-a întrebat ironic: „Unde ai plecat așa grăbit că doar e sâmbătă dimineața?”. În clipa aceea, totul s-a golit în capul meu, rămânând... (loc de interpretare). Am stat câteva clipe după care m-am uitat la dată și, într-adevăr: era sâmbătă. În momentul acela, în gura mea a revenit acel grup de cuvinte grele care acum zburdau libere. Pe lângă ele au venit și câțiva sfinți. Dar, na, ce să faci? Fapta era consumată, așa că m-am întors acasă cu gândul la somn. (Ce aș mai dormi și eu acum, dar acum nu am am timp că se apropie bacul și am de învățat! Dar trece el și bacu' și atunci intru ca ursu' în hibernare). (Vă văd eu când o să ajungeți în clasa a 12-a. Numa' să ajungeți!)

Și astăzi îmi aduc cu drag aminte de ceea ce s-a întâmplat atunci. Ca învățătură de minte, acum mă uit și la dată atunci când mă uit la ceas, ca nu cumva să se repete evenimentul.

Claudiu MICULA

Despre Lazăr, dublul Lazăr

Ciudat sentiment când începi să scrii ultimul articol pentru revista școlii din viața de licean. Parcă tot procesul se desfășoară mai lent... Bine, poate din cauză că nu știu ce să scriu, pentru că nu mai am nimic de zis.

Mint. Cum să nu mai am nimic de zis, când eu tot timpul am ceva de zis? Am frustrări (și nu sunt singura) cu privire la regimul lăzărist, la ultimele 1400 și ceva de zile de licean (care se duc mâine pe apa sâmbetei), la cele 1400 și ceva de zile de student ce o să urmeze și cu privire la multe alte chestii. Dar nu o să intru în detalii deoarece zilele memorabile și clipele frumoase petrecute aici, însemnate fiind cu sigla galben-albăstruie, au fost mult mai multe. Foarte multe. Mulțumită unor persoane speciale, compatibile cu mine. Pentru ei: vă mulțumesc că mi-ați arătat că orice e posibil (chiar și să ieși din internat pe tura lui Stelică).

Lazăr spune despre Lazăr că a fost în regulă. Că a fost puțin. Că a fost important. Că a contat. Că a ajutat. Că a fost memorabil. Că a fost comunist. Că a fost uneori dureros. Că a fost util. Că a fost absurd.

Că a fost frumos. Că a fost exact așa cum trebuia să fie.

Fiecare zi petrecută în/pe (depinde de elev) băncile școlii a fost un (im)pas către construirea mea ca om. Glumesc. Nu a fost tocmai așa. Fiecare zi de școală a fost ca învățarea Regulii lui L'Hospital, după ce te chinui luni bune să înveți metodele de rezolvare a tuturor limitelor. A fost ca învățarea derivatelor după atâția ani de chin cu analiza matematică. Probabil puținii vor înțelege, dar hei, who said life is easy?

P.S. Viața în internat a fost... a fost... a fost cea mai faină experiență trăită până acum.

Adela LAZĂR

Palide impresii...

Nu știu dacă senzația de libertate care mă învăluie acum, în ultima lună de liceu, nu ar trebui să fie înlocuită de nostalgie pentru anii petrecuți în școală, o lume mai mult închisă decât așa cum ar trebui să fie ea, plină de oportunități și de oameni dornici să o „locuiască” (sau poate nu știu eu cum ar trebui să fie școala). Chiar și așa, nu pot să neg faptul că nu o să uit câteva amintiri și impresii, dar mai mult pe cele din urmă pentru că sunt de o intensitate mai mare.

În efortul de a mă întoarce în trecut, simt nevoia să mă opresc asupra primei zi din clasa a IX-a, când eu eram „elevul nou”, pentru că am venit în Oradea în al doilea semestru. Am parcurs drumul dintre casa mătușii (la care am locuit și locuiesc în timpul liceului) și școală însoțit de aceasta și verișoara mea; totuși, nu era un drum oarecare pentru că pașii noștri erau acompaniați de o multitudine de melodii interbelice „glăsuite” de mătușa. Odată ce am intrat în școală am fost condus în clasă de către dirigintă; în fața mea s-a ivit un pachet de uniforme albastre gata fie să

explodeze, fie să se topească sub puterea căldurii. Toți aveau ochii ațintiți asupra mea, dar erau priviri lipsite de interes, iar mai târziu mi-am dat seama că acest lucru era caracteristic clasei mele.

Acum, când am ocazia să aștern pe hârtie impresiile bune sau mai puțin bune legate de acești patru ani, nu mai simt nevoia să o fac așa cum îmi doream în clasa a XI-a. Constat că drumul dintre casă și școală nu mai e nici el la fel; la început eram nerăbdător să-l parcurg pentru a intra în liceu. Mai apoi, drumul îmi era indiferent, devenise un simplu traseu, iar acum parcă timpul îl transformă într-o povară.

Pe lângă toate cele spuse, constat că Eu-l de atunci de la începutul liceului a evoluat în altceva, într-un Altul care nu mai vrea să fie cel din trecut, dar puntea cu amintiri reprezintă o dovadă a existenței amândurora.

Marian BORA

Un altfel de ... testament

Nu din exces de înțelepciune scriu această scrisoare către colegii mai tineri, ci din experiența acumulată. Jorge Luis Borges în volumul său, „Cartea de nisip”, are o povestire în care un Borges mai în vârstă se întâlnește cu el însuși, versiunea lui mai tânără și încep să stea de vorbă. Chiar vă recomand și vouă ca din când în când să stați de vorbă cu versiunile dumneavoastră mai tinere. Ele nu sunt dispărute, ci continuă să trăiască undeva în memoria voastră. Să presupunem, că într-o dimineață, cam pe la mijlocul lunii septembrie, plimbându-mă pe strada Mihail Kogălniceanu, intru în Liceul Teoretic „Aurel Lazăr”, iar în curtea școlii, prin multimea albastră adunată, dau peste mine însumi, la 15 ani. După scurtul salut, încep a debita

sfaturi și revelații despre prezent, pe care eu-cel-mai-tânăr le ascult politicos.

Încep cu răul din prudență, așadar pregătește-te pentru dezamăgiri, liceul nu e cum ți-ai imaginat. O să simți nevoia unor prieteni, dar nu o să-i găsești acolo unde o să-i cauți, ci întâmplător, pe coridor atunci când nu ești atent. Nu o să mai tocești niciodată. Deși toată lumea știe că în liceu sunt unele materii, ca să spunem așa, mai dificile, dacă dai de o materie care trebuie tocită, evit-o. Caută în schimb o carte despre materia respectivă care să poată fi citită cu plăcere. Întotdeauna e una la bibliotecă. Preferă metoda asta chiar dacă auzi că la test profesorul vrea să scrii cuvânt cu cuvânt după cum ți-a predat. Nu e adevărat. Iar în felul acesta, liceul o să treacă foarte ușor. Vor fi câteva examene care vor părea dificile, cum sunt de exemplu tezele sau ascultatul din toată materia. Nu o să-ți spun cum o să te descurci, ceea ce contează e să fii cât mai relaxat.

O să ai impresia că ești pregătit și că știi materia, nu e adevărat. Suspectez că niciodată nu va fi adevărat. Dacă ai intenția să copiezi, să știi că nu ești singur, mai sunt o mulțime ca tine. Poți să încerci, chiar dacă riscul va fi mare, tentația va fi și mai mare, încât riscul nu o să mai conteze. Cu toate acestea, vei simți adesea o neliniște referitor la faptul că ai copiat. E în regulă să nu dormi o noaptea gândindu-te dacă ce ai copiat e bine sau nu. Până și medicii spun că o noapte pierdută din când în când face bine la sănătatea psihică.

Dacă aștepti să fii respectat, nu e bine. Mai întâi pentru că asta e un motiv foarte prost de a intra la „Aurel Lazăr”. E un motiv egoist și narcisist, scuzabil poate de confuzia adolescenței. Mai apoi pentru că nu o să fii respectat pentru că porți uniforma de culoare albastră. S-a adunat foarte multă invidie împotriva „albaștrilor”. O mică parte din ea este normală și eu cred că e de fapt invidia străveche împotriva uniformelor albastre, dar de ce oare? Probabil din cauza faptului că deținem un loc bine meritat.

O să faci greșeli și o să acumulezi regrete. O să ai senzația că nu ai făcut tot posibilul pentru a ști mai multe și a lua note mai mari, pe placul părinților/profesorilor. Cu toate acestea nu o să reușești aproape niciodată să faci tot ceea ce ar putea fi făcut. Întotdeauna e loc de mai bine. Nu uita, va veni o vreme când o să stai pe bancă în parc, o oră, citind: va părea un lux extravagant. Deoarece sunt foarte multe informații de asimilat, și chiar dacă vei putea afirma că ești mai deștept decât anul trecut, cunoștințele tale vor fi un bun perisabil, vor trebui permanent îmborsate.

Se pare că toate cele spuse te vor speria și te va bate gândul să te transferi și multă vreme de aici încolo vei fi aproape mereu pe punctul de a pleca. Nu cred că o vei face, dar nu e onoare, nici dezonoare, nici în a rămîne, nici în a pleca. Sunt simple opțiuni de viață și faptul că ai opțiuni, îl consider un lucru bun, extraordinar. Pentru că, după cum ziceam, e mereu loc de mai bine, nu va fi nici măcar satisfacția lucrului terminat și bine făcut. Dar vei întâlni oameni și situații extraordinare. O să înveți ceva în plus în fiecare zi și nicio zi nu o să fie degeaba. Probabil că n-o să apuc sau n-o să fiu în stare să scriu nicio carte despre toate acestea, așa că mă întâlnesc cu tine acum și ți le zic ție.

Și să vă mai zic ceva, versiunea mea mai tânără o să clatine din cap și n-o să fie de acord cu mine. O să aibă la rândul ei sfaturi și profeții pentru mine-cel-mai-bătrân. Iar eu o să fiu destul de înțelept și răbdător, încât să le ascult.

Radu POPUȚA

Despre ocean și scrisori în roz

De curând am citit „un miracol ascuns între două coperte”: „Oscar și Tanti Roz” de Eric Emmanuel Schmitt. La început, titlul mi s-a părut amuzant. Dar am descoperit povestea unui băiețel pe moarte care este învățat de o infirmieră inimoasă să trăiască fiecare zi rămasă ca și cum ar fi zece ani, scriindu-i lui Dumnezeu „Doamne Doamne” ca să nu se mai simtă singur. Băiatul își trăiește perioadele vieții în zece zile, murind împăcat.

De ce am ales tocmai cartea asta?

Mă gândesc la absolvenții clasei a XII-a, în sensul că ei pășesc în viața agitată. Mă gândesc că ar trebui să ne trăim fiecare zi din plin, storcând de la ea tot ce se poate. Ei, absolvenții, au încheiat

adolescența și vor sari într-un ocean în care trebuie să înnoate ca să supraviețuiască. Cine va fi Tanti Roz pentru ei? Propriul eu, de care fiecare e responsabil pentru evoluția lui.

Eu le doresc să fie puternici, înțelepți și sensibili la bucurii și tristeți.

Și să nu uite din când în când „să-i scrie lui Doamne-Doamne pentru că îi vizitează în gând” întotdeauna...

Alexandru IEDERAN

Libertate, nu?

Dragi colegi, elevi, lăzăriști seniori, care vă aflați în anul terminal, vă scriu vouă. După cum bine știți, fără a vă reaminti eu, totul are un sfârșit. Iar acum, sfârșitul prin care treceți este liceul.

De acum înainte, nu veți mai avea parte de teme și proiecte obositoare. Nu veți mai avea parte de morala rușinoasă a diriginților, care era cauzată în mare parte de șotiile noastre ajunse la un nivel infam, uneori. Nu va mai trebui, de asemenea, să vă treziți dis-de-dimineată și să „pierdeți” șase sau șapte ore stând pe băncile școlii. Dar cum orice sfârșit presupune un nou început, vă așteaptă un alt set de activități noi, care vor deveni, la rândul lor, rutine plictisitoare de-a dreptul. Și, iarăși veți aștepta cu nerăbdare să se termine și etapa în care sunteți, pentru a începe una nouă. Istoria se repetă, este un cerc infernal. Dar vreau să îmi demonstrați că nu este așa. Dovediți că vă puteți bucura de o nouă etapă, fără a o transforma într-o rutină imposibil de trăit. Modalitatea prin care puteți să realizați asta rămâne la aptitudinea fiecăruia.

Reluând ideea sugerată în titlu, în sfârșit aveți parte de libertatea mult dorită. De acum înainte, anticalofil

spus, nu va mai exista o persoană care să vă „tragă de mâneci”, deoarece nu ați făcut o sarcină corect, nu va mai exista o persoană care să vă ajute la ce alegere să faceți, nu vi se va mai spune cum să faceți lucrurile, și, în mod cert, nu veți mai depinde de altcineva decât de voi înșivă. Pentru cei curajoși, care conștientizează acest lucru, ieșiți din liceu ... cu ceea ce a rămas după atâtea extemporale, teste amânate, teze și examene. Rămâneți voi înșivă cu persoana voastră, cu toată cultura acumulată și cu tot viitorul pe care îl aveți de construit. Dar asta e ceea ce ne dorim mereu, să fim liberi, nu? Să fim independenți. Ei bine, iată că avem nevoie numai de răbdare pentru ca ceea ce ne dorim să se îndeplinească.

Încă un examen, respectiv bacalaureatul, care să vă influențeze soarta, și, apoi vă puteți lua la revedere unii de la ceilalți, de la liceu, de la profesori, de la tot trecutul, căci voi începeți viitorul. Indiferent că unii au ales să păstreze puțin din vechea viață, rămânând în aceeași țară sau același oraș, iar alții au ales să se arunce într-o țară complet străină, sfatul meu pentru voi este următorul: atunci când porniți în călătoria de a vă afla pe voi înșivă și cine sunteți, nu uitați niciodată că voi sunteți singurii care vă puteți judeca indiferent de spusele celorlalți, că sunteți și suntem cu toții oameni și că merităm să ne tratăm unii pe ceilalți cu cât mai mult respect posibil. Voi aveți șansa de a schimba ceva. Voi duceți mai departe vocea noastră. Așadar, vă veți folosi potențialul? Veți deveni voi geniile revoluționare? Eu așa îmi doresc. Ca să atingeți toate visele de perspectivă în cel mai creativ mod posibil. Mult succes vă doresc tuturor și cât mai multe alegeri curajoase!

Răzvan MATEI

Memento

„Și totuși, simt că fără de copilărie
Lumea ar fi mai mică, planeta mai pustie.”

Având în vedere faptul că sunt în clasa a XII-a, am să spun câteva cuvinte celor care sunt pe același drum pe care l-am urmat și eu în decursul celor patru ani de liceu, dar și celor care sunt în același an ca mine. Îți salut, de asemenea, pe doamnele și domnii profesori.

Acum, cu tente tot mai accentuate de nostalgie, îmi aduc aminte că în primii ani de școală mă gândeam cât de mult va mai dura până când voi fi în clasa a XII-a și voi termina școala, mi se părea ceva ca și când ai spune „cât mai durează până voi fi liber?”. Azi, când mă aflu în fața faptului împlinit sau în curs de împlinire, realizez că de fapt timpul a trecut și că mai vreau să fiu elevă, mai vreau să vin la școală, să mă amuz cu colegii, să vrea cineva să mă învețe, să mă bucur de pauze. Școala, cu bune și rele, mi-a umplut viața de amintiri.

Conștientizez că asemenea experiențe pe care le-am trăit în liceu nu am să mai întâlnesc, însă țin să spun că cele din ultimul an sunt cele mai intense, deoarece relațiile de colegialitate devin tot mai strânse și dacă pe parcursul liceului te-ai mai certat cu cineva, acum realizezi că de fapt au fost copilării și că acum măcar în ultimul an te poți purta ca și un adevărat coleg dacă până acum nu ai făcut-o.

Dragi colegi lăzăriști, de-a lungul copilăriei mele, printre cele mai frumoase amintiri se numără și cele din perioada când eram elevă. Nu vă grăbiți să vă schimbați acest statut, este timp suficient, sunt sigură că acel copil care sălășluiește în mine și în voi, chiar dacă se va maturiza în timp, nu va îmbătrâni niciodată.

Antonia CORNEA

mesajele dirigintilor

Mesaj către elevii clasei a XII-a A

Cei patru ani petrecuți împreună au trecut precum patru anotimpuri. Ați crescut, v-ați înțeleptit și sunteți acum mai bogați prin experiențele trăite. Ați reușit să formați o familie între timp, care va dăinui în timp.

Sângele albastru care vă curge prin vene, împreună cu polenul galben al soarelui care vă învăluie precum un nimb, vă face să străluciți printre lăzăriști. Viața vă așteaptă precum oceanul pe marinar, calmă la început, apoi valuri tot mai mari și chiar furtuni. Dacă sunteți bine ancorați în credință și călătoriți în lumina cea adevărată, veți reuși să ajungeți teferi la destinație.

Succes la examenul de bacalaureat și multe împliniri în viață, vă urează cu drag al vostru *diriginte, Juncu Vasile*.

Ce le doresc eu absolvenților clasei a XII-a B

La finele celor 4 ani de liceu vă doresc din suflet multă înțelepciune, sănătate și multă baftă la examenul care bate la ușă și la toate examenele care vă mai așteaptă de aici înainte.

Ca diriginte, apreciez buna colaborare, implicare și unitatea clasei atât în lucrurile bune, cât și în multele „trăznăi” precum ... operațiunea „ușă”.

Boboci fiind, nu știam ce înseamnă viața de liceu, dar ne-a deschis ochii dna. Prof. Dragoș Daniela care ne-a ajutat să învățăm ce înseamnă scăderea: astfel din 31 de elevi am ajuns la final doar ...22.

Pe parcursul celor 4 ani am învățat că există „tineri cu minte multă” și că „nu timpul te învață să gândești, ci firea și educația timpurie”, după cum spunea Democrit.

Am învățat că, trăind împreună patru ani, suntem ca o familie, iar traiul într-o familie înseamnă să ne ajutăm unii pe alții la bine și la rău.

Diriginte, prof. Florina BULC

Quo Vadis

Emoțiile absolvirii sunt profunde și contradictorii pentru fiecare dintre noi. În jurul meu e o tăcere de ape – cred că este obsesia apelor line, adânci, dar și un vuiet de cascade.

Pendulez între liniștea din adâncuri și adierile răcoroase ale cascadelor. Nu știu care stare mă definește cel mai bine. Necunoscutul sau căutările speranței?

Știu doar că aceste trăiri le regăsesc și în sufletul absolvenților clasei a XII-a C.

Ne-am întâlnit deloc întâmplător, într-o primăvară timpurie, glacială, dar cu dorință de comunicare. Apoi, spre vară, ne-am apropiat atât de mult de soare încât încrederea noastră s-a topit în fire de nisip. Toamna răcoroasă a risipit firele de nisip în mare, iar crivățul iernii siberiene le-a immortalizat în perle.

S-a sfârșit povestea noastră... Au rămas amintirile și dorința revederii peste ani și ani...

Dacă aș face o ierarhie a sentimentelor trăite, aș poziționa la baza scalei intensionale întâi bunătața, apoi aș ridica iubirea de semeni pe înălțimile spiritului.

Quo Vadis? Oriunde vă veți îndrepta pașii, doresc ca bunătața și iubirea de semeni să vă călăuzească întotdeauna.

Diriginte, Prof. Floare Gavra

Povestea mea, povestea noastră...

Ca orice poveste, și povestea mea, a noastră, a început cu "A fost... odată"

Am fost copiii

A fost frumos

A fost ca o poveste

A fost demult

A fost atunci

A fost și nu mai este.

Da, cam așa am putea rezuma în câteva cuvinte anii de liceu.

Dar, să nu uităm că școala este locul în care nu trebuie să învățăm totul, însă pe băncile căreia ne petrecem cei mai frumoși ani ai copilăriei și adolescenței. Acest lucru îl pot confirma și tinerii absolvenți de anul acesta care, cu 4 ani în urmă pășeau timid pe porțile unei școli despre care știau prea puține lucruri, într-o școală în care sperau să-și îplinească vise, să lege prietenii, să trăiască clipe frumoase și de neuitat, clipe care să le încânte privirea și să le bucure sufletele pentru tot restul vieții.

Făcând o scurtă retrospectivă a celor patru ani pot constata că, acei copiii de altădată mult prea inocenți și prea firavi pentru lumea nouă în care pășeau, au devenit azi adulți, îndreptându-se spre o nouă etapă a vieții lor mult mai încrezători și mai responsabili.

Sper ca drumul pe care și l-au ales să le fie presărat cu bucurii și cu multe împliniri. Să nu uite niciodată să fie oameni dar mai ales, „familia lăzăristă” din care au făcut parte într-o perioadă importantă a formării lor ca oameni ai unei noi generații.

Diriginte, Prof. Livia Ghiurcuța

râzi, am spus!

Vasile și Ionel stăteau de vorbă. La un moment dat, Vasile-l întrebă pe Ionel:

-Măi, Ionel, ce înseamnă "lator"?

-Nu știu, dar de ce întrebi?

-Că o venit nepotu' meu din Italia, și-a zis că și-a luat un cal-cu-lator.

-Doriți cina?

-Ce pot să aleg?

-Da sau Nu!

Interviu la angajare, Bulă se prezintă foarte interesat:

- Caut de lucru!

- Aveți experiență?

- Da!... Am trei ani și ceva de când tot caut!

Întrebare: De ce mănâncă oltenii fasole?

Răspuns: Ca să-și dea aere!.

- Bulă, câte porunci există?

întrebă profesorul.

- Zece, domnule profesor.

- Și ce se întâmplă dacă nu respecti una dintre ele?

- Rămân nouă.

Profesorul se străduiește să lămurească elevilor proverbul „Drumul cel mai scurt e și cel mai bun”.

- Tata zice că nu-i așa! spune un elev.

- Zău? Și ce meserie are tatăl tău?

- Șofer de taxi.

Doi bețivi se întâlnesc noaptea pe stradă.

- Băi, lămurește-mă și pe mine: chestia aia albă de pe cer e Luna?

- Nu știu, nu-s din cartieru ăsta.

De ce ține Chuck Norris un calorifer în brațe?

Pentru că tocmai a învățat să cânte la acordeon.

lazaristii_redactie@yahoo.com

EXONERARE:

Membrii redacției nu împărtășesc (neapărat) părerile exprimate în articolele colaboratorilor.

ISSN: 2065-9253

Știați că...

• Pentru a te încrunta, ești nevoit să folosești 43 de mușchi ai feței. Pentru a zâmbi nu ai nevoie decât de 17.

• Un om uită, în medie, circa 80% din tot ceea ce a învățat într-o zi.

• O persoană are în medie 1.460 de vise în fiecare an.

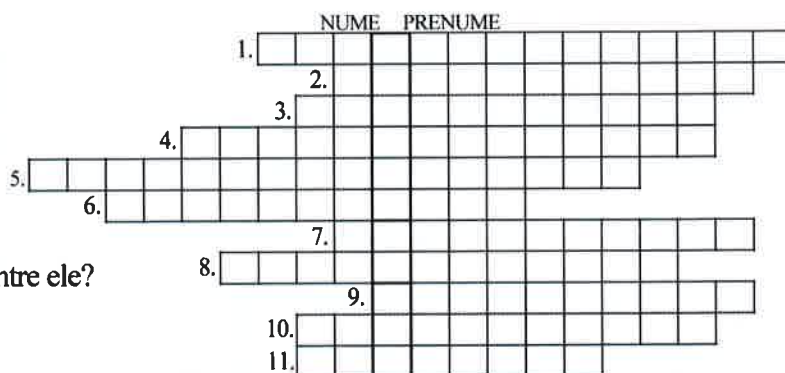
• Presiunea atmosferică de pe Neptun crează ploii de diamante.

• Suprafața Rusiei este mai mare decât suprafața planetei Pluto.

• Pentru fiecare tonă de pește prinsă în oceanele lumii, oamenii aruncă *trei tone de gunoi* în aceleași ape.

• Conform anumitor cercetări, organismul unei femei are nevoie o oră în plus de somn față de cel al unui bărbat.

culese de Vanesa DIACON

1. Numele elevului care a participat la olimpiada națională de biologie este...

2. Numele dirigintei clasei a XII - a B este...

3. Elevul participant la concursul „Cultură și civilizație” din clasa a XII - a D este...

4. Diriginta clasei a XII - a D este...

5. Elevul premiat la olimpiada „Lectura ca abilitate de viață” este...

6. Numele dirigintei clasei a XII - a A este...

7. Diriginta clasei a XII - a C se numește.. (*prenume-nume*)

8. Redactorul șef al revistei „Lăzăriștii” este...

9. Elevul participant la concursul „Cultură și civilizație” din clasa a XII - a C este...

10. Eleva premiată la Olimpiada Națională de Limba Germană Modernă este...

11. Numele directorului Liceului Teoretic „Aurel Lazăr” este...

Domnul director, împreună cu diginții claselor a XII - a și olimpicii naționali din clasele a XII - a vă urează

LICEUL TEORETIC "AUREL LAZĂR"

ORADEA

★ DOCENDO DISCIMUS ★

MCMXC